

Tineretul lumii

*Prietenie
Pace*

Biblioteca Centrală
Regională
Huňedoara-Deva

HELSINKI
28.7.-6.8.62

AL VIII-LEA FESTIVAL MONDIAL
AL TINERETULUI ȘI STUDENȚILOR
PENTRU PACE ȘI PRIETENIE

7

1962

	Pag.
Afișul Festivalului de la Helsinki coperta I	1
Cel de-al VIII-lea Festival (de P. Pieralli)	4
9 000 de pionieri finlandezi au făcut ocolul lumii într-o singură zi	5
Delegația noastră la festival	6
Varșovia — orașul gazdă al celei de-a VI-a Adunări a F.M.T.D.	8
Cum se naște o idee	10
În apropierea Casei Albe	12
„Practic“ — o marcă răspândită	13
Din presa tineretului	14
Porumb 5-000	16
Amnistie, libertate pentru tinerii portughezi!	18
Itinerar asiatic	20
Cartea — prietena noastră	21
Complexitate, precizie, finețe	22
Peste 2 000 000 de elevi la drum pe plaiurile țării	25
Un reușit spectacol pentru cei mici	26
Sport	28
Jocuri distractive — publicitate	28
Carnet turistic	coperta a III-a
Expoziția internațională de desene ale copiilor	coperta a IV-a

Tineretul lumii

Revistă internațională a tineretului editată de F.M.T.D., apare lunar în limbile maghiară, polonă, română și rusă și o dată la două luni în limbile germană, engleză, franceză și suedeză.

COMITETUL DE REDACȚIE:

Director: Weissbach Rolf (R.D.G.), Redactor-șef: Shun Nishizawa (Japonia), Redactori: Bayardo Louis (Venezuela), Gouillou André (Franța), Jala Tom (Canada), M'diongue Boubakar (Senegal), Pillai Govinda (India), Schumann Martin (R.D.G.), Tarasov Feodor (U.R.S.S.), Yttergren Karin (Suedia).

ADRESE:

Redacția centrală: Benczur-utca 34, Budapesta VI, R. P. Ungară. Redacția ediției în limba română: Piața Școlii nr. 1, București

PATRIEI LIBERE

Versuri : Eugen Frunză

Muzica: Laurențiu Profeta

*Dolce
tranquillo*

1. O, nu de azi v-am îndrăgit, Pri-ve-liști, voi, de-a-ca-să, Ră-

O, nu de azi v-am îndrăgit,
Priveliști, voi, de-acasă,
Răcoarea nopților de mai, } bis
A zorilor mătăasă.

con anima

poco rit. p

-coa-re-a nop-ți-lor de mai, A zo-ri-lor mă-ta-să, Ră-

Și n-am legat de azi, de ieri
Cu voi prietenie,
Carpații mei cu mindre culmi, } bis
Natala mea cîmpie.

p dolce

1-5 rit.

-coa-re-a nop-ți-lor de mai, A zo-ri-lor mă-ta-să. 2. Și

Dar astăzi știu un cîntec nou,
De lupte și victorii,
Stăpîni pe veci pe plaiul lor } bis
Îl cîntă luptătorii.

Și dacă tot mai mult iubesc
Aceste locuri sfinte,
Nu doar străvechiul plai îl cînt } bis
În cîntecu-mi fierbinte.

Cînt omul liber și stăpîn
Ce-mi iese azi în cale
Și tot ce miine va suna } bis
În cîntecele sale.

De-aceea-n slava ta închin,
Partid al tinereții;
Slăvii fii, soare și cîrmaci, } bis
Pe drumurile vieții.

16. *rit.* dru-mu-ri-le vie-ții!

al VIII-lea festival

PIERO PIERALLI
președintele Federației Mondiale a Tineretului Democrat

Fiecare dintre Festivalurile Mondiale ale Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie a marcat o etapă importantă în întărirea unității tineretului și colaborării între diferitele sectoare ale mișcării de tineret internaționale, pentru coexistența pașnică între țări cu regimuri sociale diferite și pentru stabilirea unor raporturi de prietenie și fraternitate între toate popoarele lumii.

Festivalul de la Helsinki se desfășoară într-un moment în care tînăra generație se găsește angajată într-un mod deosebit, cu consecvență și combativitate, în lupta pentru pace. Festivalul are loc în condițiile unei situații politice internaționale care se caracterizează prin creșterea constantă a forțelor păcii, printr-o rezistență tenace a forțelor imperialiste în fața coexistenței pașnice victorioase și prin necesitatea și posibilitatea unei soluționări rapide a problemelor de importanță decisivă pentru apărarea păcii și securitatea popoarelor, probleme dintre care cea mai importantă este cea a dezarmării generale.

Există deci necesitatea unui aport decisiv din partea tinerilor și studenților la cauza victoriei păcii: cel de-al VIII-lea Festival Mondial reprezintă în esență, și în primul rînd, acest aport. Festivalul de la Helsinki răspunde pe de-a-ntregul acestei exigențe: mobilizarea imenselor forțe dife-

rite ale tineretului, în efortul unit pentru asigurarea coexistenței pașnice.

FESTIVALUL DE LA HELSINKI, NOUĂ ETAPĂ ÎN RELATIILE DINTRE DIFERITELE SECTOARE ALE MIȘCĂRII DE TINERET INTERNAȚIONALE

Am avut în repetate rînduri prilejul să constatăm și să afirmăm, în urma schimbărilor istorice care au avut loc în situația internațională și pe care nu e cazul să le examinăm acum, că în cursul ultimilor doi-trei ani s-a produs o consolidare a tendinței spre colaborare și unitate (în baza aspirațiilor comune ale tinerei generații către pace, libertate, independență, un viitor mai bun), tendință spre unitate manifestată în rîndurile celor mai diferite pături ale mișcării de tineret internaționale, în rîndul organizațiilor naționale de tineret de orientări politice diferite. Se caută stabilirea de noi contacte, de noi posibilități de cunoaștere reciprocă, de elaborare a unei platforme comune de mobilizare la luptă. Și aceasta explică succesul crescînd al inițiativelor internaționale care pot să faciliteze întîlnirea tinerilor de orientări diferite.

Festivalul de la Helsinki își asigură succesul datorită acestei tendințe unitare care se manifestă în rîndurile tinerei generații și care se oglindește în orientările organizațiilor de tineret de orientări diferite.

Programul Festivalului de la Helsinki corespunde mai bine decît cele ale festivalurilor precedente acestei exigențe de a se organiza dezbateri, confruntări de opinii, o cunoaștere mai bună. În special desfășurarea în timpul festivalului a colocviului conducătorilor organizațiilor de tineret cu privire la problemele păcii și independenței popoarelor corespunde cererii frecvent formulate de a se oferi conducătorilor diferitelor organizații de tineret și studențești prilejul unei întîlniri internaționale unde să-și poată exprima în mod liber pozițiile politice cele mai diverse care se manifestă astăzi în rîndul mișcării de tineret. Considerații de același fel ne fac să salutăm și Seminarul tineretului muncitor și întîlnirea tineretului sătesc.

Trebuie să constatăm faptul că lărgirea caracterului politic cu adevărat considerabilă față de Festivalul de la Viena se manifestă în esență în două direcții: pe de o parte, răspunderea sporită și angajarea directă a forțelor tineretului care jucaseră un rol marginal în pregătirea Festivalului de la Viena și, pe de altă parte, apariția unor mișcări de tineret și studențești noi care participă la cel de-al VIII-lea Festival și la pregătirile în vederea acestei manifestări.

Primul element de care trebuie să ținem seamă este faptul că la festival au aderat uniuni

naționale ale studenților din peste 60 de țări — ceea ce înseamnă că majoritatea studenților din întreaga lume vor fi reprezentați la Festivalul de la Helsinki.

Al doilea fapt incontestabil este confirmarea participării la festival — lucru care a fost constatat la Viena, dar care de data aceasta se manifestă într-o măsură mai largă și mai limpede — a aproape tuturor organizațiilor și sectoarelor celor mai reprezentative ale mișcării de tineret și studențești din țările Asiei, Africii și Americii Latine (cu cteva regretabile excepții).

În special schimbările istorice care au avut loc pe continentul african în ultimii trei ani — în cursul cărora aproape 20 de state africane și-au câștigat independența națională, iar popoarele încă oprimite și-au intensificat lupta de eliberare — au permis

totale a organizațiilor de tineret din cele mai mari țări latino-americane, cum ar fi Argentina sau Brazilia, se dovedește tot mai largă tendința unitară în sprijinul festivalului în unele țări ca Venezuela (unde toate mișcările de tineret, din opoziție, ca și cele guvernamentale, sprijină festivalul), Columbia (unde există aceeași situație ca și în Venezuela), Panama (unde organizația studenților are un rol important în pregătirea festivalului), Guatemala, de unde va sosi la Helsinki o delegație reprezentativă a tinerilor catolici și comuniști, a tinerilor muncitori și a studenților.

În ce privește participarea, trebuie subliniat elementul cu adevărat nou al Festivalului de la Helsinki: prezența noilor forțe politice ale tineretului din Europa occidentală și America de Nord.

burilor culturale Est-Vest, Comitetul de coordonare a șantiereilor internaționale de voluntari, Serviciul civil internațional, Biroul internațional de turism și excursii al tineretului de pe lângă Federația Mondială a Tineretului Democrat, care organizează, în acord cu Comisia permanentă a festivalului, un seminar pentru schimb de experiență în ce privește organizarea șantiereilor de muncă voluntară ale tineretului.

Mișcarea internațională a studenților pentru Organizația Națiunilor Unite (I.S.M.U.N.), Federația internațională a asociațiilor naționale ale studenților politehnicieni (F.I.A.N.E.I.), Federația mondială a asociațiilor pentru O.N.U. (E.M.A.N.U.), Consiliul mondial ecumenic, Federația internațională a orașelor înfrățite, Uniunea internațională a muncitorilor agricoli și forestieri, Fede-

valului s-a adresat în mai multe rânduri organizațiilor internaționale de tineret și studențești, subliniind caracterul deschis al festivalului, declarându-se gata să accepte propuneri și modificări în programul prevăzut și să organizeze inițiative speciale alături de programul oficial în cazul că asemenea inițiative ar putea interesa vreuna dintre organizațiile internaționale. Comisia permanentă s-a adresat în special Adunării mondiale a tineretului și Uniunii internaționale a tineretului socialist, cu propuneri concrete, nu numai în vederea participării lor la festival, ci și pentru sprijinirea activă a festivalului și a inițiativelor pe care aceste organizații urmăresc să le adopte în aceeași perioadă în Danemarca (Conferința W.A.Y. și tabăra internațională de vară a U.I.T.S.).

Pe una din străzile Helsinkului

Și acest pitoresc dans popular finlandez tot pentru festival este pregătit →

noilor organizații de tineret și ale studenților să-și ocupe locurile în primele rânduri ale acestei lupte și au conferit un mai larg caracter de masă și mai multă amploare participării la asemenea acțiuni a unui număr de țări importante — în primul rând Ghana, Nigeria, Somalia, Mali, Dahomey, Etiopia, Congo, Coasta de Fildeș etc. După cum se știe, în America Latină au luat naștere noi posibilități pentru o largă participare la festival. Pe lângă confirmarea participării aproape

în marile țări, cum ar fi S.U.A., Italia, Franța, Canada și Marea Britanie, ideile festivalului au câștigat teren și au atras de partea lor noi grupuri de tineri.

ORGANIZAȚIILE INTERNAȚIONALE ȘI FESTIVALUL DE LA HELSINKI

Numeroase sînt organizațiile internaționale care au hotărît să participe activ la festival sau la inițiativele legate de festival. Cîtăm în primul rând U.N.E.S.C.O., care și propune să prezinte tinerilor delegați din lumea întreagă activitatea sa în vederea schim-

rația internațională a luptătorilor din rezistență, Consiliul Mondial al Păcii au manifestat, toate, cel mai viu interes pentru festival și programul său. Orice organizație internațională care acceptă să participe la festival poate să-și exprime propriile sale opinii, să-și înfățișeze acțiunile de la tribuna liberă a Clubului internațional al festivalului, prin conferințe și expoziții, participînd la diferitele întâlniri prevăzute în programul festivalului.

Comisia permanentă a festi-

W.A.Y. și U.I.T.S. nu au considerat oportun să ia în considerare propunerile Comisiei permanente și și-au confirmat intențiile de a imprima inițiativelor lor din Danemarca un caracter ostil festivalului. Este totuși semnificativ izolarea crescândă a conducerilor acestor două organizații ostile unității mișcării de tineret internaționale. Și este în același timp și mai semnificativ faptul că Comitetul britanic al W.A.Y. a simțit nevoia să înceapă un dialog cu Comisia permanentă în legătură cu festivalul și că un grup considerabil de organizații naționale ale tineretului socialist au adresat un apel tuturor mișcărilor socialiste de tineret, invitându-le să participe atât la festival, cât și la tabăra de vară a U.I.T.S.

Chiar și în fața acestei atitudini apriorice, negative, contrară

colaborării și care este în practică o atitudine de sprijinire a forțelor care se opun festivalului pentru că se tem de pacea și prietenia între popoare, Comisia permanentă a festivalului a dus o politică îndrăznească și curajoasă, inspirată de nobilele principii ale festivalului. În legătură cu aceasta, exemplul cel mai tipic îl constituie atitudinea pozitivă, favorabilă colaborării și înțelegerii, adoptată de Comisia permanentă față de Congresul Norvegia-Africa, care urmează să fie organizat de studenții norvegieni la Oslo, îndată după încheierea festivalului.

F.M.T.D. sprijină cu toate forțele sale linia politică adoptată de Comisia permanentă a festivalului față de organizațiile internaționale de tineret și ale studenților.

FINLANDA ȘI FESTIVALUL

Folosind argumentele obișnuite potrivit cărora festivalul ar fi o manifestare „ideologică” pusă în slujba comunismului, propaganda ostilă își concentrează de data aceasta atenția asupra afirmațiilor că festivalul ar fi impus poporului finlandez și că ar constitui o încălcare a neutralității Finlandei.

Or, apare din ce în ce mai limpede în ochii opiniei publice, în ochii cercurilor politice, economice, culturale și ai marilor mase populare finlandeze că asemenea afirmații nu corespund cîtusi de puțin realității. Datorită prietenilor noștri finlandezi, pregătirilor pe plan internațional pentru festival, sprijinului pe care festivalul îl primește din partea oamenilor de stat și conducătorilor populari, cum ar fi preșe-

dintele Braziliei, Goulart, liderul african Tom Mboya, și a personalităților din lumea culturii și sportului, a științei și artei, cîștigă tot mai mult teren ideea că festivalul este o mare manifestare a păcii și prieteniei, mai presus de diviziunile ideologice și politice, și că, departe de a viola neutralitatea Finlandei, el va întări prestigiul internațional al acestei țări.

Toate aceste fapte se reflectă în atitudinea celor care răspund de viața politică finlandeză: guvernul chiar i-a invitat recent pe finlandezi să facă astfel încît tinerii care vor veni la festival să rămână cu o bună impresie despre Finlanda. Președintele parlamentului i-a chemat pe toți parlamentarii străini care vor veni în țară cu prilejul festivalului să viziteze parlamentul și

să participe la ședința parlamentară care va fi organizată cu aceeași ocazie.

Pe de altă parte, organizații sociale importante, cum ar fi marea organizație sportivă populară T.U.L., precum și numeroase sindicate, își dau concursul pentru a îmbogăți programele festivalului.

Propaganda dușmănoasă festivalului se străduiește să folo-

sie a majorității tineretului finlandez) trece în momentul de față printr-o criză profundă și nu mai reprezintă astăzi decât o minoritate a tineretului finlandez. Cinci organizații (Tineretul agrarian, Tineretul democrat, Tineretul social-democrat de opoziție, T.U.L. și Pionierii democrați) nu mai participă la activitatea acestui consiliu.

Partidele politice pe care le urmează Tineretul agrarian, Tineretul social-democrat de opoziție și Tineretul democrat au primit peste 60 la sută din voturi cu prilejul recentelor alegeri.

Este deci fals argumentul potrivit căruia dacă consiliul se pronunță împotriva festivalului și tineretul finlandez ar fi automat ostil acestei manifestări.

Pe de altă parte, conducătorii Consiliului organizațiilor de tineret și-au declarat recent neutralitatea față de festival.

Nu mai încapă nici o îndoială că festivalul, manifestare a păcii și prieteniei, expresie a sentimentelor de bucurie tinerească, va trăi multă vreme în amintirea poporului finlandez. Nu încapă nici o îndoială

că poporul și tineretul finlandez vor primi cu căldură și prietenie pe solii tineretului lumii.

SEMNIȚAȚIA DE PREȚ A FESTIVALURILOR

Succesul Festivalului de la Helsinki demonstrează limpede o dată în plus importanța pe care o capătă în cadrul mișcării internaționale de tineret această mare manifestare a păcii și prieteniei. Festivalurile au de acum o adevărată tradiție, însă o tradiție care a știut să se reînnoiască, o tradiție care se dezvoltă, căci ea este înrădăcinată în inimile a milioane de tineri cărora le exprimă sentimentele cele mai adânci.

Cel de-al VIII-lea Festival dovedește, prin amploarea politică a participării, că festivalul rămâne și astăzi o formă principală de colaborare internațională între forțele tinerești de opinii și orientări diferite, și de aceea el trezește interesul și simpatia nu numai în rândurile tineretului, ci și printre toți cei care doresc victoria cauzei păcii și prieteniei între popoare.

În ce ne privește, sintem mândri de rolul pe care, și cu acest prilej, au știut să-l îndeplinească organizațiile membre ale Federației Mondiale a Tineretului Democrat.

Tineri finlandezi vizionând o expoziție în cinstea festivalului

sească atitudinea Uniunii studenților și a Consiliului organizațiilor de tineret din Finlanda pentru a acredita ideea că tineretul finlandez ar fi ostil festivalului. Însă, la examinarea atentă a faptelor, acest argument se risipește.

În primul rând trebuie să spunem că, în urma desfășurării pregătirilor pentru festival, organizații pînă în trecut ostile, cum ar fi Uniunea studenților și Uniunea centrală a tineretului social-democrat (membre ale Uniunii internaționale a tineretului socialist), și-au afirmat în mai multe rânduri neutralitatea față de festival. Trebuie adăugat, de asemenea, că alte organizații de tineret, cum ar fi Uniunea tineretului agrarian și Uniunea tineretului social-democrat (de opoziție), chiar dacă se țin la o parte de pregătirile pentru festival, privesc totuși cu simpatie acest eveniment. În sfârșit, alte organizații, cum ar fi Uniunea tineretului democrat, T.U.L. și Uniunea pionierilor democrați, participă activ la pregătirile în vederea celui de-al VIII-lea Festival Mondial.

Pe de altă parte, trebuie subliniat faptul că Consiliul organizațiilor de tineret din Finlanda (a cărei atitudine negativă față de festival a fost prezentată ca fiind o expresie

9000 DE PIONIERI FINLANDEZI

AU FĂCUT

● COLUL LUMII ÎNTR-● SINGURĂ ZI

...ndată ce s-a anunțat știrea despre hotărîrea de a organiza cel de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților în Finlanda, la Helsinki, toate organizațiile finlandeze de pionieri au și început pregătirile.

S-a început, de pildă, „cunoașterea mapamondului“. În cadrul adunărilor de grupe, pionierii își aleg pe harta lumii regiunile care îi interesează mai mult și, cu ajutorul instructorului lor, fac cunoștință cu istoria și situația actuală a țărilor respective. Mai târziu se organizează o seară în programul căreia figurează cîntece din această țară și eventual un joc colectiv „Cine știe câștigă“ cu privire la ordinea socială, bogățiile naturale, obiceiurile, viața de toate zilele, cultura poporului respectiv.

Activitatea cercurilor „Mîini îndemnatice“ s-a dezvoltat de asemenea, căci toți pionierii doresc să dăruiască drept amintire oaspeților lor străini obiecte făcute cu propriile lor mîini. Obiectele de acest fel care se vînd la magazine sînt prea scumpe — un motiv în plus pentru ca pionierii finlandezi să confecționeze singuri asemenea amintiri.

Prima săptămîină a lunii noiembrie a anului 1961 a fost declarată „Săptămîina pionierilor“ și s-a desfășurat sub lozincă „Ocolul lumii pe hartă“. În prima zi a săptămîinii pionierilor, la amiază, s-a dat plecarea pentru toți pionierii din Finlanda — fiecare dintre ei urmînd să parcurgă o distanță de 3 pînă la 5 kilometri. De-a lungul itinerarului erau stațiuni de control, unde pionierii primeau informații cu privire la problemele legate de festival. După ce parcurgeau traseul, participanții la această „călătorie“ se adunau fie la sediul organizației lor, fie în cadrul unei manifestații organizate cu participarea tuturor detașamentelor locale; acolo pionierii își prezentau programele alcătuite de ei, asistau la proiecția unui film sau ascultau conferințele rostite de unul dintre tovarășii lor cu privire la semnificația festivalului mondial și a prieteniei cu toate popoarele.

Participanții la „Călătoria în jurul lumii“ vindeau insigne ale prieteniei. Incasările provenind din vînzarea acestor insigne sînt menite a acoperi cheltuielile de călătorie și de participare la festival pentru un tînr din Guineea. În cursul acestei singure zile au fost vîndute în total 11 000 de asemenea insigne.

Aproximativ 9 000 de pionieri și instructori, grupați în 469 de grupe, au participat la această călătorie. Traseul parcurs de toți participanții totalizează 48 094 de kilometri, adică mai mult decât lungimea Ecuatorului, distanță al cărei parcurs era fixat drept țel al acestei manifestații.

RSŃOVIA

URĂȘUL OAZULUI AL CELEI DE-A VI-A ADUNĂRII A F.M.T.D.

contribui cu toate forțele la lupta comună pentru pace.

Noi am luat parte activă la toate festivalurile. Tineretul Republicii Populare Polone a fost gazda celui de-al V-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Varșovia, în 1955.

Considerăm că actualul Festival de la Helsinki va fi pentru noi un nou prilej de a prezenta în fața unui larg forum al tineretului din întreaga lume realizările noastre economice, culturale și sociale, obținute în munca pentru construirea socialismului în Polonia.

El va constitui pentru noi un nou prilej de a ne pronunța, în numele tineretului polonez, asupra problemelor politice care sînt de o actualitate arzătoare. Noi vom prezenta punctul de vedere al tineretului polonez cu privire la necesitatea dezarmării generale și totale, la lichidarea colonialismului și la încetarea experiențelor cu armele termonucleare. Participînd activ la programul festivalului, noi vom avea prilejul în timpul desfășurării sale să ducem discuții asupra problemelor profesionale, sociale, culturale și de viață care interesează tineretul și, în același timp, să lărgim formele de acțiune comună pentru apărarea intereselor tineretului din lumea întreagă.

Delegația poloneză la cel de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Helsinki va reprezenta toate categoriile profesionale și toate cercurile de tineret din țara noastră. Din delegația noastră vor face parte muncitori, tehnicieni, economiști și ingineri din diferite ramuri ale industriei, țărani, elevi și studenți, activiști ai organizațiilor de tineret, tineri creatori-lucrători din teatru, poeți, tineri parlamentari, sportivi și artiști.

În momentul de față, pregătirile pentru festival sînt în toi în Polonia. O hotărîre a Comitetului polonez de coordonare a organizațiilor de tineret a dus la crearea Comisiei poloneze pentru festival și a elaborat, de asemenea, un bogat program de participare a tineretului polonez la pregătirile pentru festival și adunarea F.M.T.D.

Am organizat pînă acum 22 de concursuri „Zgaduj-zgadula” (Cine știe câștigă) în toate capitalele de provincii ale țării noastre. Aproximativ 80 000 de tineri au luat parte la aceste concursuri, în cadrul cărora au răspuns la întrebări privind activitatea F.M.T.D., desfășurarea tuturor festivalurilor, problemele internaționale de actualitate, țările de pe coasta Baltice și, în special, Finlanda etc. În întreaga Polonie au loc întîlniri, seminarii, discuții, conferințe pe tema festivalurilor mondiale ale tineretului și studenților.

Manifestațiile organizate cu prilejul zilei de 24 aprilie — Ziua mondială a tineretului împotriva colonialismului, pentru coexistență pașnică — au avut un caracter deosebit de solemn și s-au bucurat de o participare masivă.

În provinciile de graniță se organizează întîlniri cu tinerii din U.R.S.S., R.D. Germană și R.S. Cehoslovacă. O întîlnire între membri ai Uniunii tineretului socialist din Polonia, ai F.D.J. (R.D. Germană) și C.S.M. (R.S. Cehoslovacă) a avut loc la 9 mai, la Zgorzelec. Această întîlnire s-a transformat într-o puternică manifestație a tineretului din cele trei țări frățești în favoarea păcii, dezarmării și a luptei comune împotriva militarismului și revanșismului vest-german.

Toate aceste manifestații și întîlniri constituie o expresie elocventă a unității tineretului polonez, a voinței sale neabătute de a lupta pentru pace, precum și o mărturie a solidarității sale cu tinerii din țările care luptă pentru eliberarea socială și națională, pentru interesele tineretului, pentru pace.

Membrii organizațiilor poloneze de tineret au primit cu multă bucurie știrea despre acceptarea de către Biroul F.M.T.D. a invitației noastre de a se organiza cea de-a VI-a Adunare a organizațiilor membre ale F.M.T.D. în capitala țării noastre, Varșovia.

Este elocvent faptul că cea de-a VI-a Adunare a F.M.T.D. va avea loc în Varșovia, orașul european care a suferit cel mai mult de pe urma celui de-al doilea război mondial, în Varșovia reconstruită prin eforturile întregului popor polonez, în Varșovia care, pe drept cuvînt, este denumită un oraș al păcii.

Noi dorim să le asigurăm tuturor delegațiilor cele mai bune condiții de muncă în cursul dezbaterilor celei de-a VI-a Adunări, și în același timp să le arătăm toate frumusețile capitalei poloneze. Sînt prevăzute, de asemenea, întîlniri cu tineretul din Varșovia.

Lucrările celei de-a VI-a Adunări a F.M.T.D. se vor desfășura în sala congreselor din Palatul culturii și al științei. Delegații vor locui în imediata apropiere a palatului, într-un hotel modern „Dom Słopa” (Casa țaranului).

Dorim ca în zilele în care nu sînt programate discuții, delegații să se poată întîlni cu tinerii din diferite întreprinderi și sectoare de activitate din Varșovia, să ia parte, de asemenea, la marea miting al tineretului din Varșovia, care va avea loc după încheierea lucrărilor celei de-a VI-a Adunări, precum și la marea manifestație pașnică a tineretului, organizată pe locul unde a existat lagărul morții de la Auschwitz.

Am prevăzut, de asemenea, organizarea de distracții în timpul liber al delegațiilor — seara, după încheierea discuțiilor zilnice. Delegații vor putea asista astfel la concertele, la proiecții de filme și la seri dansante. Voim să le prezentăm delegațiilor — fie și parțial — patrimoniul cultural al Poloniei și să le asigurăm în cele cîteva zile pe care le vor petrece în capitala noastră manifestații cît mai plăcute.

Dorim în același timp să profităm de faptul că cea de-a VI-a Adunare are loc în Polonia pentru a face ca tineretul polonez să cunoască și mai bine problemele mișcării internaționale a tineretului, precum și istoricul și realizările Federației Mondiale a Tineretului Democrat.

În acest scop edităm o broșură despre F.M.T.D., care va fi difuzată în rîndurile tineretului polonez. Organizăm conferințe, seminarii despre activitatea F.M.T.D., precum și despre problemele care stau în fața mișcării internaționale de tineret.

Organizațiile poloneze de tineret acordă o mare importanță dezbaterilor celei de-a VI-a Adunări a F.M.T.D. Sîntem convinși că această adunare va avea o mare importanță în dezvoltarea activității F.M.T.D., că ea va lărgi platforma federației și va contribui la sporirea prestigiului și realizărilor F.M.T.D.

Vreau ca, în numele Comitetului polonez de coordonare a organizațiilor de tineret, să-i asigur pe delegați și F.M.T.D. că, în ce ne privește, vom face totul pentru a crea condițiile necesare deplinului succes al celei de-a VI-a Adunări a organizațiilor membre ale F.M.T.D.

Varșovia, iunie 1962

GRZEGORZ SOKOLOWSKI

președintele Comitetului polonez de organizare a celei de-a VI-a Adunări a organizațiilor membre ale F.M.T.D.

CUM SE NAȘTE O IDEE

Un muncitor stă pe scaun puțin aplecat cu un carnet de note așezat pe genunchi și se gîndește. Îl privești atent și vezi că altceva din jur nu-l preocupă. Se distinge asta pe chipul lui, pe fruntea încrețită sub care se nasc, trăiesc și se dezvoltă gîndurile. Din întreaga figură, din felul cum privește, din modul cum ține creionul chiar întrevezi aceasta. Îți porți încet pașii mai departe prin expoziție de teamă parcă să nu-l stinghești; așa de bine e redată de către sculptor preocuparea muncitorului de a introduce ceva nou în munca sa, acea frămîntare creatoare caracteristică miilor și sutelor de mii de muncitori din fabricile și uzinele patriei. Și sub sculptură artistul a scris: „Se naște o idee“.

Am încercat să merg într-un fel pe urmele acestei opere de artă, să văd cum se nasc ideile acelea care fac munca omului mai rodnică, mai ușoară. Am făcut astfel o vizită la Uzinele „23 August“ din București, unde lucrează numeroși tineri și unde sînt, de altfel, mulți inovatori. Datorită tocmai rezultatelor bune obținute anul trecut în această privință, marea uzină bucureșteană s-a situat pe locul întâi în concursul dintre întreprinderi organizat de Ministerul Metalurgiei și Construcțiilor de Mașini.

Prima noastră cunoștință a fost Constantin Vrînceanu. Lucrează la secția vagoane. Tovarășul inginer Vasile Marinescu ni-l descrie ca pe un tînr foarte energic, plin de voință.

— Vedeți, spune inginerul, toți cei din jur sînt băieții din brigada lui Vrînceanu. Nu-i de loc ușor să te descurci în zeci și zeci de repere care se debîtează zilnic la foarfecă, nu-i ușor să faci economii de materiale, adică pentru serii întregi de repere să nu scoți din magazie material nici măcar cît un vîrf de cuțit. Pe deasupra, Vrînceanu este un cunoscut inovator al nostru.

Dar iată-l. Este un tînr de statură mijlocie, cu fața prelungă, slabă și cu doi ochi care te privesc întrebători și iscoditori. Afînd scopul vizitei noastre, Constantin Vrînceanu lasă ochii în jos. Totuși ne povestește, dar cu o mare economie de cuvinte, cum s-au născut la el inovațiile.

Prima a făcut-o în anul 1960. Mai înainte e drept că se gîndea mereu la cutare lucru care nu prea mergea bine sau la altul nu prea de calitate, dar nu se încumeta să încerce să născocască ceva, să pună mîna pe creion și hîrtie, să-și bată capul, să se frămînte, să facă zeci și zeci de schițe pentru a găsi mijlocul de îndreptare a neajunsului respectiv. „În definitiv e treaba inginerului — spunea Vrînceanu uneori. El știe mai bine decît mine. Eu pot să greșesc“.

Asemenea gînduri n-au ținut însă mult. Pe măsură ce-și perfecționa pregătirea profesională începea să-i crească și curajul. Și iată că în 1960 Constantin Vrînceanu a conchis nu numai că nu-i doar treaba inginerului sau a maestrului să schimbe un anumit proces tehnologic, să modifice o mașină ori să creeze un dispozitiv, dar că are chiar datoria să se frămînte pentru a aduce îmbunătățiri procesului de producție, că acele cunoștințe pe care le-ai acumulat nu sînt doar un bun personal, că de ele trebuie să se slujească întregul colectiv. A pus el mîna atunci pe creion și hîrtie, a făcut o schiță, zece, douăzeci și a ajuns la concluzia că un plan tehnologic de croit tabla trebuie neapărat schimbat, modificat. Și planul s-a modificat într-adevăr datorită strădaniilor sale. A fost prima lui inovație, prima lui idee, care a adus uzinei economii anuale în valoare de 60 000 de lei.

S-ar putea spune că aceasta i-a dat și mai mult curaj. În 1961 a făcut șapte inovații, iar în 1962, Constantin Vrînceanu ține cu tot dinadinsul să le depășească pe cele din anul trecut cu două. Are pentru aceasta tot

sprijinul de la maiștri, ingineri, de la ceilalți muncitori.

În uzină sînt numeroși alți tineri asemenea lui Constantin Vrînceanu. Un tovarăș de la cabinetul tehnic reflecta răsfoind registrul de evidență a inovatorilor tineri din uzină:

— Sînt în total, pînă acum, înregistrate în uzină 373 propuneri de inovații. Dintre acestea, priviți, 175 sînt propuse de tineri muncitori, ingineri, tehnicieni. În primele trei luni ale anului au fost înregistrate 75 de propuneri, apoi în următoarele două luni (aprilie, mai) numărul lor a crescut la 175.

Să facem cunoștință cu încă unul dintre autorii celor 175 de propuneri de inovații, și anume cu lăcătușul de 27 de ani, care ni se recomandă: Nicolae Lucan. Acesta ne mărturisează, cu modestie totuși, că o inovație este un lucru greu. Ideile acestea nu-ți dau pace, te urmăresc pretutindeni: la muncă, acasă, cînd mergi în tramvai sau la plimbare chiar.

— Să vă povestesc o întâmplare, spuse Lucan. Am mers într-o zi cu o treabă anume într-o altă secție și mi-a tăiat calea un electrocar plin cu capace pentru cutiile de unsoare ale vagoanelor. Nu știu de ce, dar m-a „izbit“ neplăcut faptul că mașina tragea din greu, apăsată de greutatea capacelor. „Ce grele-s“, mi-am zis și mi-am văzut mai departe de treabă. Se vede însă că ideea greutății lor nu mi-a dat pace, că mi-am propus să găsesc o soluție să le micșorez din greutate.

Capacele aparțineau unui alt sector, dar Nicolae Lucan n-a văzut în asta ceva ce l-ar fi îndepărtat și a găsit o soluție simplă și ingenioasă. Propunerea sa a fost predată cabinetului tehnic, care o studiază acum. Capacul, după sistemul vechi de lucru, are 12 kg și necesită manoperă două ore la turnătorie, o oră și jumătate la strung. După noul sistem propus de Lucan, capacul se confecționează în 20—30 de minute și are o greutate de numai 4,200 kg. La un singur vagon sînt 8 asemenea capace.

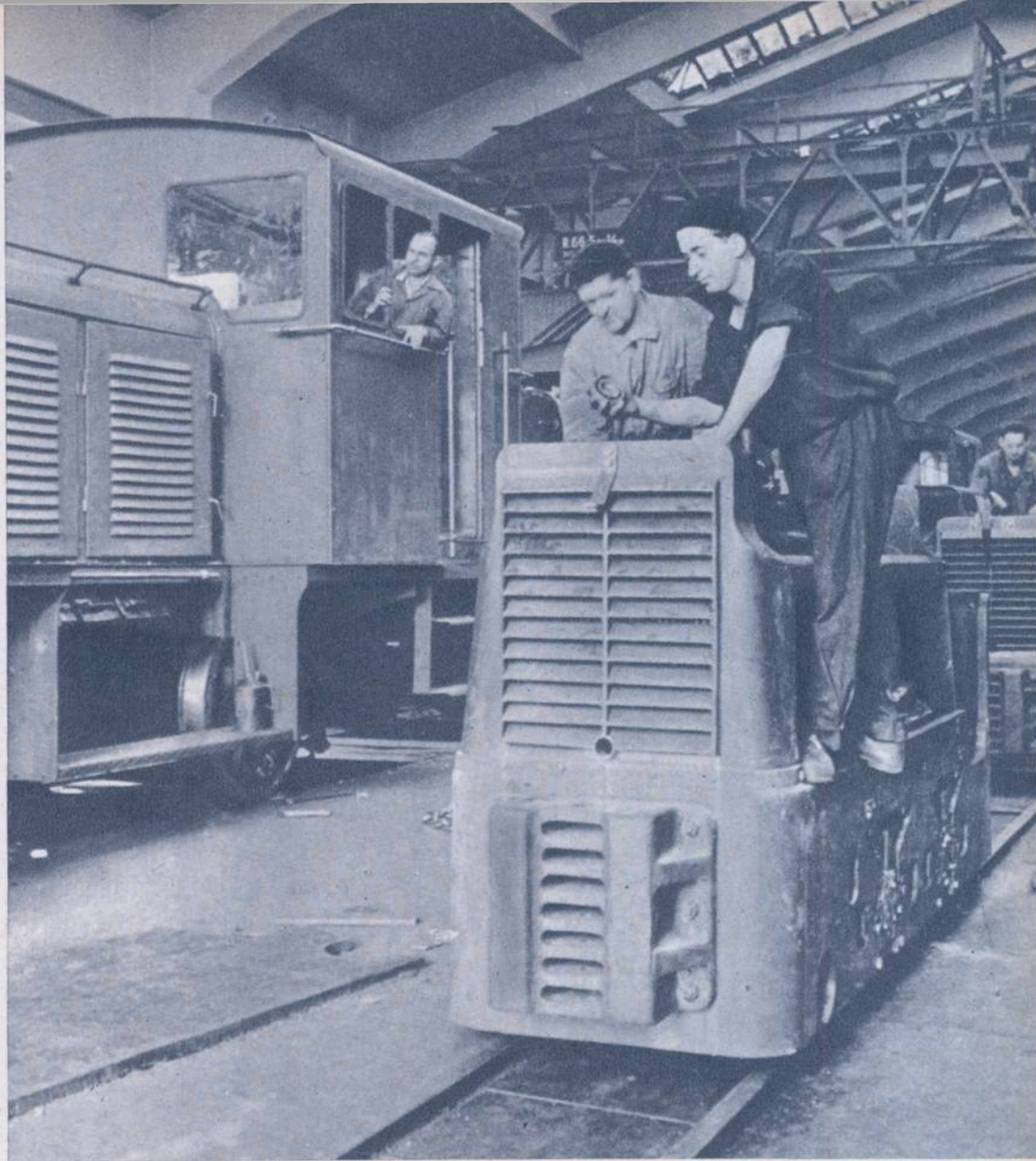
• Nicolae Lucan caută în activitatea sa de inovator lucruri cât mai simple. Toate inovațiile sale merg pe linia simplificării și sînt limpezi ca un cristal. Te întrebî după ce-î vezi soluția: cum de nu mi-a trecut și mie asta prin cap? A făcut, de pildă, o inovație la niște inele de etanșare, după care din materialul vechi pentru un singur inel se confecționează astăzi 12 inele.

Nicolae Lucan, ca și Constantin Vrînceanu, este foarte mult preocupat de problemele curente ale producției, își completează studiile, dar găsește întotdeauna timp să se gîndească la o inovație, la o raționalizare a procesului de producție.

— Eu, ne spunea Lucan, în tot timpul mă gîndesc ba la una, ba la alta din lucrurile ce le văd în jurul meu. Și într-o bună zi, de obicei la sfîrșit de săptămînă, cînd omul își face în minte un scurt bilanț al activității, îmi concretizez ideile, fac de acum schițe, aștern pe hîrtie zeci și zeci de desene. Desigur că pe urmă schimb mult, mă frămînt, gîndesc, ca să fie într-adevăr ceva folositor.

Firește că în uzină sînt mulți asemenea tineri, preocupați continuu de a inova ceva, de a găsi ceva mai bun pentru procesul de producție. Toți pornesc de la concepția că aceasta are o însemnătate socială, că trebuie făcută munca tovarășilor lor mai ușoară, că produsele noastre trebuie să fie mereu mai bune, să aibă un preț de cost din ce în ce mai scăzut, un aspect cît mai plăcut.

Îndrumate de comitetul de partid al uzinei, organizațiile U.T.M. de aici desfășoară o susținută muncă politică pentru creșterea numărului de tineri inovatori, pentru continua lor perfecționare profesională. Colaborarea strînsă între comitetul U.T.M., comitetul sindicatului și cabinetul tehnic a făcut ca la realizarea de inovații și raționalizări să fie atras un număr tot mai mare de tineri muncitori, ingineri, tehnicieni și maiștri din

↑ Nicolae Lucan alături de Miron Vasile, fruntaș în producție, lucrînd la montarea unei locomotive de mină de 45 CP

← Clădirea noului pavilion tehnic de la Uzinele „28 August”

uzină. În fiecare secție există colective restrînse de doi-trei ingineri și tehnicieni tineri care sprijină direct și orientează pe tinerii inovatori din secția respectivă spre problemele majore ale producției: tinerii inovatori sînt ajutați la întocmirea documentației tehnice, a schițelor, desenelor, li se recomandă materialul bibliografic ajutător, cu alte cuvinte fiecare tînr inovator este ajutat să-și cristalizeze bine ideile.

Binevenită a fost, de asemenea, inițiativa organizării unui curs al tinerilor inovatori, care a trezit și mai mult interesul tinerilor pentru inovații și raționalizări. În uzină sînt toate condițiile ca numărul inovatorilor tineri să fie din ce în ce mai mare, ca valoarea ideilor lor să crească nemăsurat de mult.

B. MOSCU

„IN ADROPIEREA CASEI ALBE

de
Albert
Kahn,
publicist
american

În ciuda tuturor vorbelor frumoase despre libertatea și democrația americană, pentru cinci milioane de copii negri americani, țara în care s-au născut rămâne față în față cu ostilă; încă din copilărie, ei sunt victimele discriminărilor și sunt supuși unor crude persecuții.

Această realitate rușinoasă nu se manifestă nicăieri cu atita pregnanță ca la Washington.

Până în ultima vreme, în capitala Statelor Unite copiii albi și cei negri învățau despărțiți, separați unii de alții. Pe drumul spre școală ei se întâlneau, însă nu aveau dreptul să învețe în aceeași instituție de învățământ, și cu atât mai puțin împreună. Ei nu puteau să ia parte împreună la viața școlară, la jocuri și distracții.

Într-o bună zi a fost făcută, cu multă publicitate, o declarație cu privire la drepturile egale acordate tuturor participanților la un concurs de elocvență în școlile municipale. Finala urma să aibă loc în sala de festivități a unei școli. Însă în ultimul moment au trebuit schimbate toate aranjamentele: tineri și tinere de culoare se calificaseră și urmau să rivalizeze în elocință cu copiii albi...

Discriminarea rasială domnește pe arenele sportive ca și în universități. Potrivit cu regulamentul stabilit la Washington, intrarea în aproape toate stadioanele și celelalte instalații și instituții sportive destinate albilor este interzisă negrilor.

Iată ce se poate citi despre o școală pentru copiii negri în raportul intitulat „Segregația rasială la Washington”: „Școala aceasta se găsește în însăși inima cartierului negru. O frecventează aproximativ o mie de copii. Pentru jocuri, școala nu dispune nici măcar de un metru pătrat de teren liber. Este adevărat că stadionul municipal se găsește în imediata vecinătate. Însă la intrarea în acest stadion atrăne inscripția: „Intrarea interzisă pentru negri...”

Sute de mii de negri, care formează o mare parte a populației Washingtonului, sînt siliți să trăiască într-un adevărat ghetou respingător. Acesta se găsește în imediata vecinătate a Casei Albe, în umbra unui splendid monument ridicat în memoria lui Abra-

ham Lincoln. Agnes I. Mayer descrie astfel, într-un articol apărut în „Washington Post”, acest ghetou: „Nici chiar în cocioabele negrilor din Detroit, nici în satele și orașele Sudului nu am văzut oameni trăind în condiții atât de înspăimîntătoare cum sînt siliți să trăiască locuitorii ghetoului din orașul nostru, Washington. ...Mai multe familii locuiesc în aceeași cocioabă. E atita murdărie și atita înghesuală sordidă în aceste cămăruțe, despărțite unele de altele printr-o placă de placaj, încît îți vine să crezi că animalele trăiesc în condiții mai bune. 14 persoane trăiesc, de pildă, într-o asemenea cămăruță pe strada Berk Court și o femeie cu trei copii locuiește în subsolul aceleiași camere. Cînd patru sau cinci persoane locuiesc împreună în aceeași cameră, lucrul acesta este considerat normal pentru ghetoul din Washington”.

Cetățenii americani negri nu au dreptul în capitala propriei lor țări să locuiască în hoteluri, să intre în restaurante și în sălile de spectacole destinate albilor. Ei nu au dreptul să-și facă cumpărăturile în marile magazine.

În ciuda mortalității extrem de ridicate în rindul negrilor și care este provocată de mizeria cronică, de subalimentație și de proastele condiții de locuit, administrația spitalelor din Washington se preocupă mai mult de respectarea legilor de discriminare rasială decît de acordarea de îngrijire medicală pentru negri. Nu există spitale particulare sau semiparticulare pentru negri. Aproape un sfert din spitalele și dispensarele din Washington nu acceptă bolnavi negri. Celelalte le rezervă un număr foarte limitat de paturi în sălile „rezervate exclusiv negrilor”...

Următorul fapt s-a petrecut într-un spital din Washington patronat de biserică: o tinără femeie neagră care urma să nască și ale cărei dureri începuseră s-a prezentat la spital. Administrația a refuzat s-o primească în sala de înregistrare. Ea s-a prăbușit în plină stradă și citeva momente mai târziu a dat naștere unui copil.

Există la Washington citeva instituții sanitare care îi primesc pe negri, însă creditele care le sînt acordate sînt foarte reduse.

SĂ MOARĂ DA, DAR NU ALĂTURI DE ALBI

În perioada „New deal” (pe vremea președinției lui Roosevelt), mai ales în cursul celui de-al doilea război mondial, în Statele Unite a început să slăbească în mare măsură sistemul rigid de caste, care-i redusese pe negri la o adevărată sclavie timp de peste un secol, după promulgarea legii cu privire la „emanciparea populației de culoare”. Paralel cu dezvoltarea mișcării sindicale și cu constituirea unei comisii pentru asigurarea unor salarii echitabile, zeci de mii de negri au primit slujbe ceva mai bine plătite. Ei au început să facă serviciul militar, căci, pe vremea aceea, forțele armate aveau mare nevoie de efective sporite. Cînd America a intrat în război, cel mai teribil din istoria omenirii, negrii s-au ridicat pentru a-și apăra patria și au dat dovadă de mare eroism pe cîmpurile de luptă. Este adevărat că ofițerii și soldații negri trebuiau să servească în unități speciale. Negrii aveau dreptul să lupte și să moară, însă nu alături de albi.

În vara anului 1946, armata S.U.A. a încetat să mai înroleze negri. În flota maritimă li s-a propus tuturor negrilor să treacă în unitățile de rezervă sau să devină stevarzi. Negrii cei mai recent angajați în întreprinderile industriale erau acum primii concediați. Congresul a refuzat să acorde creditele necesare pentru a da posibilitate Comisiei pentru asigurarea unor salarii echitabile să-și continue activitatea. Ca și înainte, forțele reacțiunii și ale naționalismului au intrat în acțiune, și un val de discriminare rasială s-a revărsat asupra întregii țări.

În așa-numita „centură neagră” din sudul țării se numără aproximativ cinci milioane de negri. Se poate spune fără exagerare că cea mai mare parte dintre ei sînt adevărați sclavi. Pentru munca lor de ocazi pe plantațiile de bumbac, ei primesc un salariu de mizerie, care de-abia îi ajută să-și ducă

zilele. Aproximativ 60% din populația regiunii denumite „centura neagră” sînt negri, însă mai multe mii dintre ei nu au nici dreptul să voteze. Se folosesc toate mijloacele pentru a-i împiedica pe negri să voteze: de la impunerea unor impozite excesive și pînă la linșaj!

„Centura neagră” există, de asemenea, și în nordul țării. Aici, în toate orașele mari, negrii sînt obligați să trăiască în ghetouri murdare, suprapopulate, unde familii întregi stau în cocioabe umede, pe jumătate prăbușite și unde mișună șobolanii și în permanență există amenințarea incendiilor. Ajunge să spunem că densitatea populației în „centura neagră” a orașului Chicago, de pildă, se ridică la 90 000 de persoane pe milă pătrată. Și aceasta într-un district în care norma maximă fixată de inspectorul sanitar nu trebuie să depășească pe o asemenea suprafață 35 000 de persoane! La New York, în fiecare bloc din Harlem trăiesc în medie 3 000 de persoane. „Cu o asemenea densitate — scria revista „Arhitectural Forum” —, întreaga populație a Statelor Unite ar putea încăpea în New York”.

Revista „Look” a publicat o fotografie înfățișînd o mamă neagră la căpătuirea copiilor ei. Explicația e următoarea: „Pentru gospodina din Harlem pe care o vedeți aici soarele este un lux pe care rar și-l poate permite. Cînd se culcă copiii, ea se așază cu un baston în mîină pe marginea patului, pentru a-i apăra de șobolanii flămînzi. Șobolanii au reușit să-l muște pe unul dintre ei, pe cel care este în fotografie mai aproape de mama sa... Acum o lună femeia aceasta a fost trezită din somn de un strigăt groaznic. Tipa unul dintre cei patru copii ai săi. Avea pe față două plăgi mari, din care i se revărsa sîngele... Dimineața, copilul muri... Și asemenea lucruri nu sînt rare la Harlem. Deși această femeie își păstrează locuința într-o curățenie exemplară și astupă toate găurile, șobolanii continuă să pătrundă...”

E oare de mirare? Femeia aceasta și familia ei trăiesc într-una din cele 7 000 de locuințe construite în secolul al XIX-lea. Majoritatea nu au mai fost renovate de peste un sfert de secol. Zidurile numeroaselor case sînt crăpate. Instalațiile de canalizare, conductele de apă au căzut în părăsire. Cocioabele acestea ocupă în Harlem trei mii de pătrate. Ele adăpostesc peste 450 000 de persoane, mai ales negri și portoricani. Asociația însărcinată la New York cu lupta împotriva tuberculozei a arătat că numărul bolnavilor de ftizie este foarte ridicat în rîndul negrilor din Harlem. Iată cifre publicate de Biroul de statistică al Statelor Unite: peste jumătate dintre femeile negre din țară nu primesc îngrijiri medicale cînd nasc și din această cauză mortalitatea este în rîndul lor de trei ori mai mare decît în rîndul albilor. Mortalitatea infantilă printre negri este de două ori mai mare decît în rîndurile albilor.

Tot felul de restricții „legale” sau „semi-legale” sînt aplicate împotriva negrilor care vor să se instaleze în alte cartiere ale orașului, pentru a-și cruța copiii de mizerie, de murdărie și de bolile care decimează populația ghetourilor. Cînd asemenea măsuri nu-și produc efectul dorit, sprijinitorii segregăției recurg la ajutorul huliganilor, al drojdiei societății, speculîndu-le instinctele cele mai josnice. Doar pentru că au avut intenția de a se fixa în vecinătatea albilor, numeroși negri au devenit infirmi sau și-au pierdut viața.

Ca totdeauna în asemenea cazuri, instigatorii incidentelor și bătăilor sîngeroase nu sînt pedepsiți. În schimb, justiția dă dovadă de o severitate implacabilă față de negrii care au îndrăznit să-și apere existența.

CUVINTELE ȘI FAPTELE

În apelul său adresat participanților la conferința convocată de Casa Albă pentru educația copiilor americani și a tineretului, Truman, pe atunci președinte al S.U.A., a declarat: „Conferința aceasta nu ar putea face un lucru mai util pentru a contribui la lupta anticomunistă pe plan mondial decît să elaboreze metodele cu ajutorul cărora tinerii americani ar putea cunoaște și înțe-

lege mai bine sistemul nostru democrat, respectul nostru pentru drepturile fiecărui om și credința noastră de nezdruccinat în Dumnezeu“.

Or, la două zile după ce președintele pronunțase aceste cuvinte, la 7 decembrie 1950, doi polițiști l-au ucis în Harlem pe tânărul negru John Derrick, luptător voluntar în cel de-al doilea război mondial, care tocmai fusese demobilizat. S-a deschis focul asupra sa, deși el se oprise și-și ridicase brațele în sus la prima somație a poliției. Asasinii lui Derrick au fost achitați de Tribunalul din New York.

Un fapt nu mai puțin tragic s-a produs la trei zile după declarația președintelui. Negrul Matthew Avery, licean din Carolina de Nord, a fost grav rănit la Dorem într-un accident de automobil. Rănitul avea nevoie

Cairo (Georgia). James Turner, un preot baptist negru, și cei trei copii ai săi au fost descoperiți asinași în paturile lor. Li se sfărâmaseră capetele cu lovituri de secure. D-na Turner, care reușise să fugă din casă la sosirea asasinilor, a declarat că a fost urmărită de un bărbat purtând glugă albă, de felul celor pe care le poartă membrii organizației rasiste Ku-Klux-Klan.

Opelica (Alabama). Doi polițiști l-au bătut cu sălbătice cu stingătorul de incendiu pe Willy B. Carlisle, un negru de 19 ani, care a decedat în urma loviturilor. Când agresorii, acuzați de a fi violat drepturile cetățenești ale negrilor, au fost trimiși în fața curții federale, unul dintre ei a fost condamnat la 10 luni închisoare, iar celălalt la șase luni. Nici unul dintre ei nu a fost acuzat de asasinat cu premeditare.

la segregarea în școli sint contrare spiritului constituției americane. Această hotărâre a fost extinsă apoi asupra colegiilor și universităților finanțate de stat.

Cu toate acestea, fanaticii și reacționarii au dezlănțuit o campanie furibundă pentru a sabota decizia Curții Supreme. În statele Alabama, Georgia, Mississippi, Carolina de Sud, Virginia, Texas, Tennessee, bande de teroriști rasiști au început să-i intimideze pe toți cei care sprijineau decizia Curții, să-i persecute fățiș pe negrii care cereau ca copiii lor să aibă dreptul să învețe alături de copiii albi. La Clinton, în Kentucky, la Playe, în Tennessee, la Mansfield, în Texas, și în alte orașe din Sud, „consiliile cetățenilor albi“ nu numai că ațțau sentimentele de ostilitate la adresa negrilor ale elevilor albi, ci incitau, de asemenea, mulțimea să organizeze pichete în fața școlilor pentru a-i împiedica pe copiii negri să intre. Bande de huligani îi atacau pe școlarii negri, insultându-i, aruncând în ei cu pietre, cu roșii putrede...

În grelele condiții ale discriminării rasiale și ale unei terori dezlănțuite, negrii au dat dovadă de mult spirit al disciplinei, de singe rece și de demnitate, fără a ceda provocărilor. În ce privește conduita copiilor negri, ea a trezit admirația întregii lumi. Curajul lor s-a manifestat cu deosebire în micul orașel Little Rock din Arkansas...

Curajul manifestat de negrii de la Little Rock nu numai că a servit ca exemplu pentru întreaga populație neagră, ci a constituit un exemplu și pentru albi, pentru toți progresiștii din America care s-au alăturat luptei pentru victoria definitivă a negrilor americani, pentru acordarea drepturilor promise de constituția americană.

În ciuda provocărilor „consiliilor cetățenilor albi“, senatorilor rasiști și ale altor reacționari, lupta pentru aplicarea în practică a hotărârii Curții Supreme a continuat să se intensifice, să se extindă. La începutul anului 1960, ea a atins punctul culminant.

Această nouă fază a început printr-un incident în aparență minor, care a avut loc la 1 februarie 1960 la Greensborough (Carolina de Nord). Într-o cafenea proprietarul a refuzat să servească patru studenți negri. Incidentul a constituit scinteia de la care flacăra s-a extins în întregul Sud. Manifestații de masă împotriva segregăției și discriminărilor s-au desfășurat timp de mai multe săptămâni când într-un stat, când într-altul. Mulțimi de tineri negri se adunau în fața sediilor guvernamentale și în centrele universitare cerind să fie acordate negrilor aceleași drepturi ca și albilor. Într-un mare număr de orașe, cetățenii negri au organizat „manifestații pasive“, așezându-se pe jos în magazine, în cafenele, în restaurantele în care negrii erau victimele discriminării rasiale.

Rasiștii albi din Sud au recurs la tot felul de manevre pentru a zăgăzui acest val de mișcări de protest. Conducătorii unor asemenea manifestații studențești erau exmatriculați din colegii. Poliția municipală și cea a statelor respective li împrăștia pe manifestanți. Sute de manifestații au fost arestați, aruncați în închisoare și condamnați la muncă silnică.

În ciuda tuturor acestor represiuni, mișcarea de protest continua să se intensifice. Studenții negri din Carolina de Nord, elevii din colegiile unde s-a ridicat pentru întâia dată protestul istoric împotriva segregăției rasiale au declarat: „Negrii sint cetățenii Statelor Unite. Ei nu mai pot tăcea din gură, ei nu se mai pot resemna în fața acestor nedreptăți strigătoare la cer...“

Un foarte mare număr de americani albi sint alături de negri, care luptă pentru drepturile lor cetățenești. Mai mult, ei sprijină această mișcare de protest care a luat naștere în Sud și care s-a extins în întreaga țară; ei cer să se pună capăt terorii care se dezlănțuie împotriva manifestanților negri.

În fiecare zi, presa, radioul, televiziunea difuzează noi știri cu privire la lupta pe care negrii continuă să o ducă în Sud. Nici intimidările, nici sălbăticia, nici represiunile nu vor putea opri valul crescând de indignare al populației negre.

(Fragmente din cartea „Jocul cu moartea“)

În fața reședinței reprezentantului S.U.A. la O.N.U. Demonstrație de protest împotriva discriminărilor rasiale

de îngrijire medicală urgentă. Însă când a fost transportat la spitalul cel mai apropiat, administrația a refuzat categoric să-l interneze. El a murit în drum spre clinica unde se găsea un sector pentru negri.

În timpul mandatului de președinte al lui Truman nu a trecut desigur nici o zi în care în Statele Unite să nu se fi comis câte o crimă, care să calce în picioare cu grosolănie „drepturile fiecărui om“ și mai ales pe cele ale tinerilor negri.

Iată și câteva fapte mai recente:

Districtul Hanovra (Carolina de Nord). Ernest Brooks, în vîrstă de 14 ani, a fost acuzat pe nedrept de a fi comis un viol și condamnat la moarte. La protestele opiniei publice, guvernatorul statului s-a văzut nevoit să-i comute pedeapsa în închisoare pe viață.

Detroit (Michigan). Un agent de poliție a tras asupra lui Beverly Lee, un băiețuș negru de 13 ani, în timp ce acesta trecea pe stradă cu un prieten. Strigîndu-i: „Oprește-te, fiu de ciinel“, polițistul a descărcat un glonte în el fără nici un motiv. Asasinul a fost achitat. În același oraș, doi agenți de poliție l-au bătut cu sălbătice și apoi l-au ucis pe Leon Mosseley, un negru de 15 ani... Raportul poliției declara că tânărul a fost ucis pentru că conducea o mașină cu farurile stinse.

Nakogdoches (Texas). Negrul Ellis Hudson, care se îndrepta spre tribunal spre a depune o cauțiune pentru fiul său, a fost ucis în stradă de un polițist, care-l bătuse și arestase cu puțin înainte pe fiul lui, pentru că copilul omisese să-i spună „domnule“.

Kosciusko (Mississippi). Trei copii negri — Ruby Harris, de 14 ani, Mary Bernside, de 8 ani, și Frankie Terman, de 12 ani — au fost uciși de trei albi. Asasinii l-au ucis și pe tatăl unuia dintre copii, Thomas Harris, și i-au violat fiica, pe Paulina, în vîrstă de 17 ani... Criminalii au fost ajutați să evadeze din închisoare...

A fost organizată o expoziție ambulantă, „trenul libertății“, care a parcurs drumurile S.U.A. În trei vagoane ale sale erau prezentate fotomontaje și documente menite să arate populației cît de „desăvîrșite“ sint libertatea și democrația în Statele Unite. Sute de mii de americani au vizitat acest tren. Printre aceștia se găsea și Rollan Price, un negru de 20 de ani, fost combatant. Ca și mulți alți vizitatori, el trecea de la un vagon la altul privind exponatele. Însă în restaurantul gării, unde intră să mănînce ceva, chelnerul i-a prezentat o notă de plată exagerat „umflată“. A urmat un incident. Proprietarul restaurantului a telefonat poliției. Îndată au sosit șase polițiști. Fără să caute să afle măcar despre ce era vorba, ei l-au împins pe negru în stradă și au început să-l bată. Când acesta a încercat să opună rezistență, un polițist a scos revolverul și a tras în plin. Ceilalți polițiști au făcut la fel. Au tras cu totul 20 de gloanțe. Și tribunalul i-a achitat pe acești „apărători ai ordinii publice“...

PRIMA VICTORIE

Populația neagră este ferm hotărîtă să asigure pentru sine și pentru copiii ei viața pe care o merită. Pe plantațiile din Sud și în centrele industriale din Nord, în toate sectoarele vitale ale țării, negrii luptă cu eroism, nu numai pentru apărarea drepturilor lor, ci și pentru extinderea cuceririlor obținute cu prețul unor eforturi și lupte uriașe de-a lungul mai multor zeci de ani. Ei cer cu toată hotărîrea, alături de alți americani progresiști, să se pună capăt o dată pentru totdeauna segregăției și celorlalte forme de manifestare a oprîmării și discriminării rasiale. Populația neagră a obținut o mare victorie la 17 mai 1954. În acea zi, Curtea Supremă a S.U.A. a adoptat o hotărîre prin care se declară că legile cu privire

„PRACTIC“ o marcă răspîndită

Priviți primele două fotografii. Le-am desprins din albumul Fabricii de piele și încălțăminte „8 Mai“ din Mediaș. Sînt printre numeroasele mărturii ale unui imens drum parcurs în cîțiva ani. Cum se muncea înainte și cum se muncește acum, cum trăiau atunci și cum trăiesc acum muncitorii, ilustrat acolo în zeci și zeci de imagini destinate să reimprospăteze memoria celor mai vîrstnici, să-i facă pe tineri să prețuiască o dată mai mult tot ceea ce astăzi li se pare firesc.

*„Sărman cizmar!
Ce demon te-a ursit să stai
Pe trepiedul tău barbar,
In noaptea limpede de mai?...“*

Așa deplînge Topirceanu trista soartă a celui ce-n vremea sa făurea pantofii de bal ai Imbuibaților și n-avea parte de fericire. Astăzi: în locul „trepiedelor barbare“ — banda rulantă, hale spațioase, inundate în lumina fluorescentă, vestiare, dușuri și camere de igienă. Capacitatea de producție a Fabricii „8 Mai“ a crescut după naționalizare de 7 ori. Mereu sosesc noi și noi mașini moderne, de mare randament, care ușurează munca oamenilor și fac să crească indicii de calitate ai produselor. Printre cele mai recente înnoiri în materie de utilaj amintim mașina de subțiat marginea, sosită nu de mult în secția pregătiri și cusut fețe la pantofi, cea de perforat prin matrișare pentru modele sau cele două de tras prin lipire la sistemul de încălțăminte I.L.

Colectivul întreprinderii și-a ales o emblemă foarte semnificativă pentru produsele pe care le realizează: „Practic“. Pantofii care o poartă, cunoscuți în toată țara, sînt într-adevăr foarte comози, buni pentru orice anotimp, confecționați estetic și se vînd la un preț convenabil. Creatorii de modele de la „8 Mai“ sînt permanent la curent cu cerințele cumpărătorilor, cu moda. Cînd am fost în fabrică, de la una dintre benzile rulante, după ce se supuseseră unor complicate operații, sute și sute de perechi de pantofi cu tocuri joase pentru femei, așa-zisii „balerini“, în culorile pastel foarte solicitate de cumpărătoare, treceau în goană prin mîinile îndemnatice ale celor ce le ambalau.

1. Așa se lucra înainte la Fabrica de piele și încălțăminte „8 Mai“ din Mediaș...

2. Iată un aspect din actuala secție de marochinărie

3. Discuție despre calitate

Dacă secția de pantofi a fabricii îți amintea prin contrast de poezia lui Topirceanu, tăbăcăriile de aici te fac să reflectezi la uriașele schimbări din acest loc de muncă de unde a scris în deceniul al IV-lea Geo Bogza reportajul despre mizeria sumbră, peisajul pestilențial al tăbăcăriilor. În cele două tăbăcării ale Fabricii „8 Mai“ s-a introdus mecanizarea (uscarea pieilor, de pildă, se face acum pe sticlă), iar grupul social oferă muncitorilor optime condiții de igienă.

Colectivul acestei întreprinderi cultivă noile tradiții încetățenite în anii regimului democrat-popular. Afară de albumul din care sînt scoase fotografiile de față, ei au și o carte de onoare, unde se consemnează cele mai de seamă evenimente, sînt trecuți cei ce se evidențiază în mod deosebit în muncă, în viața obștească. Aici întâlnești multe nume, printre care ale lui Ioan Beleanu, maistru mecanic și iscusit inovator, inginerului chimist Ioan Botezan, muncitorilor Maria Daisa de la secția curele sau Francis Soimoși de la marochinărie. Căutînd să țină pasul cu frunțașii, fiecare dintre membrii colectivului fabricii vrea să răspundă cu cinste sarcinii încredințate de partid de a ridica necontentit calitatea produselor.

S. VOINESCU

ТЕХНИКА- МОЛОДЕЖИ

Sculptor și aviator

Ce pot avea comun sculptura și construcția de avioane? Poate că sînt înrudite prin finețea formelor, finalitatea, originalitatea fiecărui model, fie că este vorba de o creație a sculptorului sau a constructorului de avioane? Este probabil că tocmai aceasta a determinat pasiunea tînărului sculptor Mihail Leahov.

Calea lui de creație este încă scurtă. După ce a absolvit Școala tehnică superioară de artă industrială din Moscova, Leahov a participat la decorarea ansamblului sportiv din Izmailovo. Iar în timpul liber, lăsînd la o parte schișele, sculptorul aprofundează calculele teoretice sau pune mina pe instrumente. El construiește aparate de zbor. Aceasta este de mult pasiunea lui.

Mihail Grigorievici visează să creeze un astfel de aparat care să fie simplu și ușor de condus, iar zborul lui să fie lipsit de pericol. Este un mare entuziast al micii aviații. „Mașinile și pietonii se îmbulzesc acum pe străzi — spune Leahov —, mișcarea lor trebuie transferată în aer“.

Primul aparat elaborat și construit de Leahov în nouă luni este un elicopter cu aripi repliabile. Este un aparat avînd o formă aerodinamică și roși. El are instalate două motoare de motocicletă M 72 și elice care se învîrtesc în direcții deosebite. Dimensiunile elicopterului nu sînt mari:

lungimea 6 m, lățimea 2 m. Iar greutatea de zbor aproximativ 300 kg.

În primul rînd atrage atenția forma neobișnuită a aripilor: discoidală. Leahov n-a ales întîmplător forma de disc. La această construcție, tocmai aripa discoidală permite ca aparatul să zboare cu cea mai mare viteză. Iar pe lângă aceasta ea se strînge ușor. Aripile elicopterului sînt îmbrăcate cu un material impregnat cu un lichid avînd o compoziție specială. Leahov avea nevoie să creeze un material impermeabil pentru aer și apă care totodată să se strîngă ușor. El a amestecat ulei de avioane, ulei de in, ceară, stearină, un dizolvant și a obținut în cele din urmă un amestec care corespundea tuturor necesităților.

Longeroanele aripilor sînt fixate de partea centrală a avionului, iar fiecare longeron este format din secțiuni de dimensiuni din ce în ce mai mici. Cînd aripile se string, secțiunile se închid una în alta o dată cu învelișul. Avînd aripile strînse, elicopterul poate să se deplaseze ca un automobil. Cînd aparatul trebuie să decoleze, aviatorul parcurge o distanță de 100—200 m în mare viteză și printr-o mișcare a manetei întinde aripile. Elicopterul se înalță. Mihail Leahov și-a încercat aparatul de patru ori. El a izbutit să se ridice la o înălțime de 20 m. După ce a

făcut un mare cerc, el a aterizat. Elicopterul cu aripi convertibile se poate înălța în aer și în mod vertical. Dar pentru aceasta trebuie construită oarecum diferit partea centrală a aparatului, instalînd motoare mai puternice.

În prezent tînărul sculptor construiește un nou model de elicopter,

care se deosebește mult de primul. El dorește să construiască un aparat care se va ridica în aer direct. „Un asemenea elicopter va fi foarte ușor de condus. Doresc ca să poată zbura cu el și elevii spre școală și bătrînele spre piață“ — glumește Leahov.

L. ZAMEATINA

Report from

south africa

Marea Britanie și Oppenheimer îi înarmează pe rasiști

O psihoză generală de război a luat naștere și se dezvoltă în Africa de Sud, și în această țară se constituie o gigantică forță militară.

Cheltuielile militare ale Africii de Sud se ridicau anul trecut la 71 500 000 de razi, adică cu 28 milioane de razi mai mult decît în anul precedent.

10 000 de tineri albi sînt chemați sub arme pentru un serviciu militar obligatoriu de nouă luni, și armata permanentă a țării, care numără 20 000 de oameni, urmează să fie sporită la 60 000 înainte de anul 1966 — așa cum a declarat Fouche, ministrul de război.

Aviația militară are de pe acum efectivele de război, dispunînd de avioane de vînătoare de fa-

bricație franceză tip „Mirage“ și, probabil, de avioane de bombardament „Victor II“ din Marea Britanie.

Poliția sud-africană, care numără 50 000 de oameni, este înarmată cu pistoale-automate, mitraliere, care blindate.

Ministrii de război din guvernele sud-africane au fost întotdeauna de o sinceritate brutală atunci cînd s-au referit la dușmanii împotriva cărora a fost stabilită și este menținută această importantă forță armată. Erasmus, de pildă, pe vremea cînd deținea funcția de ministru de război, a rezumat astfel felurile forțelor militare pe care le comanda: „Noi nu ne înarmăm împotriva unui dușman din afară. Noi ne înarmăm împotriva maselor de negri...“ (Ex-

tras dintr-o declarație făcută în parlament.)

În cercurile opoziției democratice se subliniază că unul dintre principalii susținători ai acestei campanii de înarmare este d-l Harry Oppenheimer, un om de afaceri care posedă mari proprietăți de aur și diamante în Africa de Sud (precum și zăcăminte de aramă în Katanga și Rhodesia) și care este, de asemenea, un membru marcant al partidului naționalist.

O nouă organizație studentească

A fost constituit un nou Corp al studenților africani. La 17 decembrie 1961, în cadrul unei adunări cu caracter reprezentativ a studenților africani, a fost inaugurată Asociația studenților africani din Durban.

Scopurile acestei asociații constau în unirea studenților africani, în promovarea intereselor lor și în lupta pentru rezolvarea problemelor cărora trebuie să le facă față, în crearea unei organizații prin care studenții africani să-și poată exprima în mod organizat punctele de vedere și în încurajarea interesului pentru îmbunătățirea nivelului de învățămînt și cultural al studenților.

Thabo Mbeki, secretarul general al Asociației studenților africani, a subliniat că grevele din mai 1961 ale studenților au contribuit în mare măsură la a imprima actualei asociații un caracter unitar și militant.

Porumb

D

upă lizierele de salcâmi de la marginea comunei Siminoc, raionul Medgidia, se întind pe aproape 300 de hectare solele cu porumb ale gospodăriei colective.

Oameni harnici, sirguincioși, colectivștii din Siminoc sînt hotărîți să smulgă pămîntului roade cît mai bogate. Experiența lor de pînă acum a dovedit că lucrînd bine pămîntul, aplicînd întregul complex de măsuri agrotehnice pot obține producții mari. Anul trecut, colectivștii din Siminoc au obținut, de pe întreaga suprafață semănată cu porumb, o bună producție. În acest an, în urma plenary C.C. al P.M.R. din luna aprilie și a sesiunii extraordinare a Marii Adunări Naționale, ei și-au propus să realizeze, tot de pe întreaga suprafață, cel puțin 5 000 kg de porumb boabe, în medie, pe fiecare hectar.

Pentru realizarea acestui obiectiv, ei muncesc cu însuflețire. Încă din toamnă, o dată cu arătura adîncă executată de mecanizatorii din brigada a VIII-a de la S.M.T. Castelu, majoritatea utemiști colectivștii din Siminoc au încorporat în sol peste 800 tone gunoi de grajd. În primăvară, pe terenul destinat însămînțării porumbului, s-a lucrat cu cultivatorul, apoi s-a grăpat. Cînd timpul a fost prielnic, au început însămînțările. După însămînțări, îndată ce porumbul a răsărit, colectivștii din Siminoc și-au îndreptat atenția asupra întreținerii culturilor. Prășitul, răritul, asigurarea unei densități corespunzătoare a plantelor au stat în centrul atenției.

Dacă te-abați în aceste zile spre locurile semănată cu porumb, ai să vezi firele înalte legănîndu-și ușor frunzele, în bătaia domoală a vîntului. Printre porumb se zăresc, ca florile de mac, basmalele roșii ale tinerelor colectiviste care, alături de tineri cu pălăriile prinse pe cap, prășesc de zor, stîrbind buruienile. Cu toții participă la marea bătălie a obținerii de recolte bogate, la realizarea a 5 000 kg de porumb de pe fiecare hectar în cultură neirigată.

În întrecere

Cea mai mare parte a colectivștilor care lucrează la prășit sînt tineri, utemiști. În

cîntece și voie bună, ei prășesc rînd cu rînd, întrecîndu-se pentru lucrări de calitate.

Organizația U.T.M. din gospodărie, sub îndrumarea organizației de partid, duce o susținută muncă politică în rîndul tinerilor pentru continua ridicare a calității muncii, pentru executarea tuturor lucrărilor la timp. Iată-i pe tinerii din echipa condusă de Mircea Neacșu. Organizîndu-și bine munca, ieșind de dimineață în cîmp, ei au reușit să execute primul săpat al porumbului cu două zile înaintea celorlalte echipe. Au muncit cu strg Ionel Manea, Victoria Ionică și frații Dumitru și Nicolae C. Grecu. Cu toții se întrec, și tinerii din altă echipă, condusă de Elena C. Tița. Și în această echipă sînt tinere și tineri inimoși. Ion N. Popa, Gh. Crețu, Maria Gheorghiu, Elena Neagoe sînt frunțași în muncă. Cele două echipe, întrecîndu-se, au luat-o cu lucrările înaintea celorlalte. Dar ei nu s-au mulțumit că sînt în frunte. Care-i situația în celelalte echipe? Cum stă brigada? (E vorba de brigada I condusă de Constantin Gîdoiu, care, în numele colectivștilor din brigada sa, s-a angajat ca în acest an să obțină 6 500 kg de porumb boabe la hectar de pe întreaga suprafață repartizată.)

Și iată că la o discuție pe care au avut-o cu brigadierul, cei doi șefi de echipă Neacșu și Tița au aflat că tovarăși de-ai lor, colectivști tineri care lucrează în echipa lui Dumitru Păun, au rămas în urmă. O discuție scurtă dar eficace, și într-o zi, două tinerii din cele două echipe, ajutîndu-i pe codăși, i-au adus cu lucrările la zi. Mult înseamnă ajutorul tovarășilor.

„Supărăclosul”

Așa l-au poreclit tinerii colectivști din Siminoc pe Dumitru Neagoe. De ce? Are el un obicei. Cum i se atrage atenția asupra unei lipse, se supără. Așa s-a întîmplat nu de mult. Venind ceva mai tîrziu la lucru, într-o zi, Dumitru Neagoe a început să lucreze de zor. Voia să-i ajungă din urmă pe ceilalți. În zorul său nu mai ținea seamă de calitatea lucrărilor. Fire de porumb tăiate, densitatea nerespectată. Brigadierul, Constantin Gîdoiu, a observat. A venit lîngă Neagoe și l-a făcut

**Angajamentul
va fi îndeplinit**

REPORTAJ
de Nicu PETRESCU

Porumb 5000

atent. A înfipt sapa în pământ și pe-aci și-e drumul. A plecat acasă.

— Uf, supărăciosul ăsta! spuse în sinea sa șefa de echipă Elena Tița. Ce-i de făcut? Și-a organizat munca în echipă ca să poată lipsi 2—3 ore și a plecat în sat. Neagoe era acasă.

— Ne faci de ris echipa, Dumitre, i-a spus șefa de echipă. Ce-or să spună ceilalți? Te faci de ris în tot satul.

Neagoe s-a întors la câmp. A muncit alături de ceilalți.

Seara, după lăsarea lucrului, toată echipa s-a strâns în jurul lui. Și aici a intervenit ajutorul tovarășilor. La reproșul lor nu avea ce răspunde. Cu ochii plecați a ascultat tot ce s-a spus despre el.

— Aveți dreptate, tovarăși. O să vedeți că ce-am făcut n-o să se mai repete.

Într-adevăr. A doua zi cine a ieșit primul la câmp, cine a lucrat și mult, și bine? Dumitru Neagoe.

De altfel discuții asupra calității muncii utemiștii din Siminoc poartă destul de des în cadrul organizației lor. Sfatul comunistilor, al altor colectivști mai vîrstnici, le e de mare folos.

Deunăzi, Elisabeta N. Grecu s-a ciondănit în toată regula cu fratele său Dumitru. Amîndoi sînt în aceeași echipă, a treia, din brigada a II-a, condusă de Gheorghe Nicolae.

— Dacă n-ai să lucrezi ca lumea, nu te mai primim în echipă, i-a spus Elisabeta. Eu am să propun.

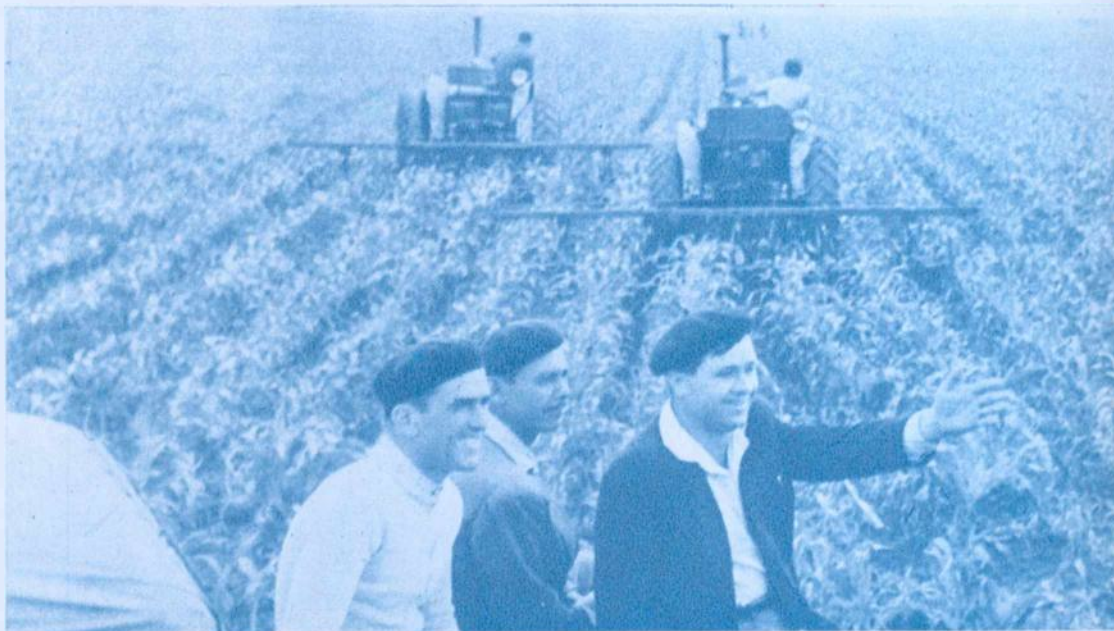
A doua zi echipa s-a întrunit pentru a discuta despre calitatea necorespunzătoare a lucrărilor executate de Dumitru Grecu. Cel mai temeinic l-a ajutat sora sa, Elisabeta. Și alții i-au arătat ce n-a făcut bine și cum trebuie făcut. Urmarea: Dumitru Grecu a prășit din nou, din proprie inițiativă, fără a i se socoti zile-muncă, porțiunea lucrată prost.

★

La Siminoc colectivștii, vîrstnici și tineri, luptă cu pasiune pentru realizarea angajamentului luat în fața partidului: 5 000 kg de porumb boabe la hectar. Felul cum se muncește este o garanție că angajamentul va fi îndeplinit.

La îngrijitul culturilor de „porumb 5 000“ pe ogoarele G.A.C. „Lupeni“ din comuna Ion Roată, raionul Urziceni.

Colectivștii de la „Octombrie Roșu“ din Negru Vodă, comuna Lupșani, raionul Lehliu, sînt bucuroși că încă de timpuriu se anunță succese. „Porumbul 5 000“ — pe care acum îl îngrijesc cu mașinile — va da recolta așteptată.

În momentul în care se scriu aceste rânduri au loc la Lisabona mari acțiuni ale tineretului. Peste 6 000 de studenți au manifestat pentru amnistie și libertate, demonstrând în ciuda repressiunilor polițienești. Ei au hotărât să facă grevă prin neparticiparea la cursuri și apoi „doliul academic”. Tratativile începute cu ministerul nu au dat satisfacție. Cauza tinerilor noștri tovarăși portughezi este atât de dreaptă încât însuși rectorul academiei, cunoscut ca simpatizant al guvernului reacționar, și-a prezentat demisia în semn de protest împotriva repressiunilor. Cu prilejul celei de-a 8-a comemorări a asasinării Catarinei Eufemia a fost editată și difuzată în toate țările o carte poștală chemând la solidaritate cu acțiunile tineretului portughez. F.M.T.D. cheamă organizațiile sale membre să participe activ la campania pentru libertatea tineretului portughez.

REDACȚIA

Libertate pentru tineretul portughez!

Este adevărat că Portugalia este o țară frumoasă, plină de soare, al cărei popor nu merită doliurile, suferințele, fortărețele și închisorile care se ridică peste tot în țară. Din nefericire însă aceasta este realitatea.

De 36 de ani, trei generații de tineri nu au știut ce înseamnă să trăiești într-o țară în care se respectă drepturile omului, ale tineretului.

Și, chiar în momentul de față, în Portugalia există:

— zeci și zeci de tineri deținuți politici în închisorile din Aljube (Lisabona), din Porto, în fortărețele din Caxias și Peniche;

— zeci de tineri condamnați la închisoare pe viață în cadrul așa-ziselor „măsuri de securitate”;

— sute de tineri exmatriculați din școlile lor, lipsiți de un loc unde să muncească sau de locuințe, exilați din patria lor sau trăind ascunși, în ilegalitate, urmăriți zi și noapte din cauza convingerilor lor politice;

— zeci de tineri puși în libertate provizorie sau având domiciliu forțat într-un oraș sau altul;

— tineri întemnițați, amenințați cu moartea prin tortură sau pur și simplu cu asasinatul.

Pentru ei, în numele lor, ne ridicăm acum glasurile!

Pentru ei va cerem ajutorul!

„Crime” și crime

La 19 mai 1954, la Baleizao, mic sătuc la sud de Alentejo, tinăra muncitoare agricolă Ca-

tarina Eufemia a fost ucisă de poliție.

„Crima” pe care o săvârșise ea? Era în grevă, împreună cu alți 2 000 de tovarăși din satul ei, împotriva salariilor de foame care li se impuneau. Reușise chiar, împreună cu alții, să-i convingă pe muncitorii din Penedo Gordo, sat învecinat, să treacă la acțiuni similare.

Atunci polițiștii au intrat în acțiune. Ei sosiseră înarmați cu mitraliere și hotărâseră că la Penedo Gordo, de bunăvoie sau cu forța, indiferent de salarii, se va munci mai departe.

Muncitorii au vrut să se apere. Catarina și alte 14 femei au alcătuit o delegație.

Primirea ce li s-a rezervat a fost cât se poate de brutală: „Ce vrei, animalule?” — a întrebat-o locotenentul Carrajola, care comanda grupul de polițiști. „Vreau pace. Vreau pline pentru copiii mei. Mi-e foame” — i-a răspuns Catarina.

Drept orice răspuns, polițistul a dat la o parte piciorușele copilului de nouă luni pe care Catarina îl purta în brațe și a tras cu revolverul în ea. Trei împușcături pentru Catarina. Și pentru un alt copil pe care-l aștepta.

În ziua următoare, la Beja, orașul cel mai apropiat, era o mare de oameni. Toți țărani din împrejurimi voiau să aducă un ultim omagiu Catarinei. Se auzeau strigăte: „Asasinilor! Vrem pline!” Însă polițiștii erau acolo. Ei amenințau mulțimea. Din nou s-au înregistrat răniți, arestări. Oamenii nu au cedat însă. Mai târziu, seara, a fost căutat cadavru Catarinei. În zadar. Poliția îl furase.

După câteva zile, țărani, bunii prieteni ai Catarinei, au aflat că ea a fost înmormântată pe ascuns într-un mic cimitir din Quintas.

Un mic cimitir unde în fiecare an, la 19 mai, tineretul depune jerbe de flori.

În fiecare an, la 19 mai, timp de două minute, muncitorii din Alentejo opresc lucrul și ascultă, în tăcerea care se lasă deodată, bătăile inimilor lor.

Închisoarea, tortura, represaliile împotriva tineretului

Oricine vrea să-și exercite drepturile sale de om și de tinăr poate fi în Portugalia persecutat, amenințat, aruncat în temniță sau pur și simplu ucis.

Prin închisorile politice au trecut mii de tineri din toate păturile sociale, de cele mai diferite convingeri politice și credințe religioase.

Din 1926 și pînă acum, mii de persoane, sute de tineri au fost deportați în Angola, la Timor, în fortăreața Angra do Heroísmo (insulele Azore), în lagărul de concentrare de la Terrafal (insulele Capului Verde), în lagărul de concentrare de la Bié (Angola), în Guinea etc. Zeci de tineri au pierit astfel. Mulți alții s-au întors după ani îndelungați de suferință cu sănătatea ruinată.

Repressiunile împotriva tinerilor capătă orice formă, se extind asupra tuturor tinerilor. Nu vom cita mai jos, ca exemple, decît cazurile mai recente.

1950 — Alfredo Lima, tinăr țaran din Alpiarca, a fost ucis de poliția lui Salazar la 4 iunie pentru că cerea, împreună cu alți țărani, sporirea salariilor.

1951 — Numeroși tineri sînt închiși și torturați pentru că strîngeau semnături pentru pace.

1952 — Zece studenți de la Facultatea de arte frumoase din Lisabona sînt exmatriculați și peste o sută de alți studenți sînt supuși unei anchete polițienești

pentru că au afirmat că nu sînt în favoarea pactului atlantic.

1953 — Arestarea și torturarea mai multor zeci de tineri. Motivele: unii fuseseră prezenți la Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților. Alții o așteptaseră la aerodrom pe scriitoarea Maria Lamos, venită de la un congres al femeilor.

1954 — Hortensa Silva stă de peste un an în închisoare sub acuzația de a fi membră a partidului comunist. Probelă invocată: în carnetul său se găsiseră trei inițiale — m.p.b. Asta înseamnă „partidul meu bolșevic” — susținea poliția secretă salazaristă. În realitate, aceasta înseamnă „primul meu sărut”.

1955 — Peste o sută de tineri sînt arestați la Porto, și doi ani mai târziu cîțiva dintre ei sînt condamnați la pedepse grele pentru că aparțineau mișcării de unitate democratică a tineretului portughez. Cei mai mulți dintre ei au fost torturați zile și nopți la rind. Tinărul poet Borges Coello este și acum închis.

1956 — La Lisabona, o demonstrație la care participau mai multe mii de studenți este atacată de poliție. Mai mulți studenți sînt arestați pentru motivul de a se fi opus unui decret prin care se urmărea interzicerea asociațiilor sindicale ale studenților.

1957 — Nuno Duarte, tinăr muncitor, și astăzi în închisoare, este condamnat la închisoare pe viață în cadrul „măsurilor de securitate”. Baza acuzațiilor: lipsea afișe cerînd eliberarea tinerilor deținuți politici.

1958 — Raul Alves, tinăr muncitor, este torturat pînă la moarte de PIDE (poliția secretă). De la o fereastră vecină, ambasadoarea Braziliei ca și numeroși trecători au văzut cum la 31 iulie

mai mulți agenți i-au aruncat rîzînd corpul pe fereastră.

1959 — Numeroși tineri catolici sînt trimiși în fața tribunalului pentru că au semnat o petiție a unor personalități catolice prin care se cerea abolirea torturilor.

1960 — José Rolim, sergent din aviație, în vîrstă de 29 de ani, își taie limba cu un geam din ochelarii săi pentru a nu vorbi în cursul torturilor la care era supus de PIDE.

La 25 noiembrie 1961, soldați infirmieri sînt arestați la Tavira, în sudul țării, pentru că au declarat greva foamei împotriva războiului din Angola.

La 2 decembrie 1961, sute de studenți li întorc spatele președintelui statului, sosit să inaugureze o nouă clădire în Cetatea universitară din Lisabona. Zeci dintre ei sînt interogați de PIDE, care folosește metodele sale bine-

nuților politici portughezi este de 33 de ani, ceea ce spune multe despre vîrsta celor ce umplu mereu temnițele din Aljube, Caxias, Peniche sau Porto.

Ce se poate și ce nu se poate face sub călcîiul lui Salazar

Dar de ce se petrec toate acestea? De fapt, răspunsul e foarte simplu: în Portugalia nu a fost

întă putere în stat" — spun autoritățile. „Legea este interzisă la etajul trei (unde se află cabinetele de tortură) ale sediului nostru" — spun polițiștii.

9. Tribunalele speciale, tribunalele „plenarios" pentru „delicte politice", judecătorii numiți de guvern taie și spînzură.

10. Tineretul este militarizat obligatoriu (așa-zisul „tineret portughez").

Carlos Brito

Antonio Borges Coelho

Nino Duarte

Carlos Abolin Inglês

Cazuri mai recente

La 5 octombrie 1961, la Lisabona. Tinerii voiau să aducă un omagiu intemeietorilor republicii. Atacuri ale poliției cu bastoanele de cauciuc. Se deschide focul. Mai mulți tineri sînt răniți. Zece dintre ei sînt aruncați în temniță.

La 29 octombrie 1961, la Lisabona, funeraliile profesorului Camara Reys, mare prieten al mișcării de tineret. Poliția atacă. Opt studenți, printre care Manuel Claro, Antonio Rodrigues, Jorge Querido, sînt grav răniți și cu toate acestea arestați. Manuel Claro va fi torturat de PIDE șase zile și șase nopți.

La 3 noiembrie 1961, manifestație la Lisabona. Alți tineri sînt răniți și aruncați în temniță.

La 6 noiembrie 1961, la Coimbra, peste o mie de studenți sînt atacați de poliție. Mai mulți răniți sînt arestați.

La 10 noiembrie 1961, la Aljustrel, tineri împărțind manifeste sînt atacați de poliție, care deschide focul împotriva lor. Trei tineri sînt răniți, printre care unul — Antonio Colaco — foarte grav. Doi sînt arestați.

La 11 noiembrie 1961, mare manifestație pentru pace la Lisabona pentru a aniversa sfîrșitul războiului din 1914—1918. Un mort și 24 de răniți grav, cei mai mulți tineri, cum e cazul cu studentul Armando Fiuzza.

La 11 noiembrie 1961, la Almada, la sud de Lisabona, se desfășoară o manifestație. Poliția li mitraliază pe demonstrații pașnici. Candido Martins, tînăr muncitor de 17 ani, este ucis.

La 12 noiembrie 1961, alți cinci tineri sînt grav răniți și aruncați în temniță în timpul unei manifestații la Bemposta.

La 15 noiembrie 1961, arestarea mai multor tineri țărani la Alpiarca.

cunoscute. Arsenio Costa, student la litere, și Viana Martins, student la drept, care sînt și acum în închisoare, sînt torturați cu sălbăticie timp de șapte zile și șapte nopți.

La 17 ianuarie 1962, 14 studenți sînt arestați la Coimbra, acuzați de a fi fabricat măști antisalazariste pentru un carnaval. Printre ei, Cantante Garica (conducătorul grupului studentesc așa-numit al veteranilor), mai mulți membri ai acestui grup, Eduardo Carneiro etc.

La 31 ianuarie 1962, manifestație la Porto, la care participă 50 000 de persoane, aniversînd revoluția republicană din 1890. Zeci de tineri sînt răniți de poliție, care atacă cu bastoane de cauciuc și cu arme de foc. Sînt apoi închiși. Acesta e cazul tinerilor muncitori Manuel Teixeira, de 17 ani, Amadeu de Moura, de 17 ani, Jose Quim de Silva, de 19 ani, Joas Pereira, de 17 ani, Alfonso Seabra, de 25 de ani, Jose Barbosa, de 24 de ani, al tinerelor muncitoare cum ar fi Gracinda Lopez, al unor funcționari ca Joas Trigo, de 24 de ani, Antonio Viola, de 23 de ani, al unor studenți ca Carlos Macedo, de 19 ani, etc.

La 16 ianuarie 1962, arestarea la Visau a mai multor elevi de liceu: Jose Alexandre, Antonio Matos, Antonio Ribeiro, Manuel Teixeira și alții.

La 17 martie 1962, noi manifestații la Porto. Zeci de studenți sînt arestați.

La 28 martie 1962, sute de studenți din Porto manifestează, cerînd eliberarea colegilor lor. Noi arestări.

Inchisorile și fortărețele acestea sînt unicele locuri de adunare pe care le permite Salazar tineretului democrat portughez.

De fapt, vîrsta medie a deți-

recunoscută niciodată Declarația Drepturilor Omului, nu a fost vreodată adoptată fără limitări, care să anuleze pînă și cel mai simplu dintre drepturile omului.

În asemenea condiții, arbitrarul a devenit repede literă de lege.

Astfel:

1. Cele cîteva libertăți politice, consemnate în constituție sînt reglementate prin decrete care le neagă complet în practică; astfel, libertatea de exprimare, de gîndire, de întrunire, de asociere sînt inexistente.

2. Partidele politice sînt interzise, cu excepția partidului guvernamental (Uniunea națională).

3. Toate asociațiile se supun controlului guvernului.

4. Sindicatele au fost interzise cu începere din 1933. În locul lor, guvernul a creat sindicatele „naționale", ai căror conducători trebuie aprobați de guvern. Tinerii muncitori, deși încep să muncească în general înainte de a implini 14 ani, nu au „drepturi sindicale" înainte de a implini 18 ani.

5. Dreptul la grevă este abolit prin constituție. Pedepsa prevăzută pentru greviști este de 2 pînă la 8 ani închisoare sau chiar închisoarea pe viață (așa-numitele „măsuri de securitate").

6. Dreptul de vot există numai pentru 15 la sută din populație. Fiscalizarea și adevărata jefuire — privilegiul guvernului.

7. Există o riguroasă cenzură politică prealabilă și permanentă asupra presei, radioului, televiziunii.

8. Poliția politică (PIDE) este atotputernică. Ea a fost constituită sub îndrumarea nazistului Krammer. „PIDE este cea mai

Dar cei deținuți și torturați nu sînt singuri

În fața unei situații generale atât de dureroase și care se permanentizează de 36 de ani, cererile de amnistie sînt pe buzele întregului popor portughez, întregului tineret portughez.

Într-adevăr, amnistia este astăzi nu numai una dintre primele cerințe ale frontului comun al opoziției portugheze, ci o veritabilă necesitate națională, resimțită de toți portughezii, oricare ar fi convingerile lor politice sau credințele lor religioase.

Campania pentru amnistie nu a încetat să se dezvolte.

Ajutorul economic acordat deținuților și familiilor lor, protestele împotriva represiunilor petițiile, marile manifestații populare, în special de la începutul anului 1961, s-au succedat în ritm crescînd. Campania pentru amnistie capătă toate formele, li reunește pe toți portughezii. În primele rînduri ale acestei campanii îi vom regăsi desigur pe tineri.

Un exemplu simplu poate da o idee despre avîntul, curajul, imensa solidaritate care însuflețesc acțiunile pentru amnistie ale tineretului portughez. La Coimbra, PIDE arestase 14 studenți acuzați de a fi fabricat măști antisalazariste pentru o manifestație studentească. La 12 ianuarie 1962 a avut loc o mare adunare a studenților din Coimbra, convocată pentru a exprima solidaritatea și ajutorul ce urma să fie acordat victimelor represiunii. 300 de studenți au fost prezenți și, unanim, au hotărît — pentru măsurile concrete de apărare imediată a tovarășilor lor —, pe lângă „doliul academic", să ia pe întreaga universitate răspunderea totală pentru cele ce se petrecuseră la manifestația și carnavalul studentesc...

ITINERAR

Avionul, plecat la miezul nopții din Zürich, traversează regiunea muntoasă a Greciei, trece apoi peste Marea Mediterană și seara face un scurt popas în Beirutul plin de lumini, așezat la hotarul dintre munte și mare, la poalele unor înfrântătoare păduri de cedru. Pornim mai departe. După câteva ore de mers, avionul începe să coboare. Pasagerii privesc uimiți pe geam. Ai impresia că din loc în loc pământul este presărat cu incendii. Flăcările sînt revărsate pe fondul îndepărtat al orizontului. Ard gazele petrolifere. Ne găsim pe micul, dar bogatul teritoriu al Kuwaitului.

De aci, de pe o suprafață de 15 540 km², în anul 1960, trusturile imperialiste engleze și nord-americane au stors din pământ peste 81 744 000 de tone. Pe aeroport soldați englezi. Este cunoscut că Kuwaitul, care este un șeic arab, a devenit formal independent la 19 iunie 1961, dar a rămas în continuare legat de Marea Britanie printr-un subjugător tratat politic. Intrăm în sala de tranzit a aeroportului. Pe peretele din dreapta un panou reprezintă niște conducte petroliere. Nu este precizat locul unde se scurge petrolul. Capătul conductei este marcat prin obșnuitul semn al întreruperii. În timp ce stăpînii de drept ai bogățiilor — cei peste 200 000 de locuitori ai șeicatului — duc o viață grea, plină de mizerie, petrolul este cumpărat la un preț de nimic de trusturile petroliere engleze și nord-americane. Panoul acesta al conductelor nu indică soarta „aurului negru” scos din această țărișoară de pe malul Golfului Persic și pompat către țările imperialiste, transformat în „aur adevărat” ce se varsă în safeurile magnaților din Wall-Street ori City.

Iată pe peretele din față portretul șeicului Kuwaitului, stăpînul statului și religiei, una dintre slugile principale ale imperialiștilor. Îmbrăcat în costumul național, cu mîinile încrucișate, cu privirea ascultătoare, îți dă impresia că în acel moment este gata să și treacă la înfăptuirea unor noi porunci date de cei ce-l trec cu regularitate pe statele

de plată și pe lista de „cadouri”: regii neîncoronăți ai trusturilor petroliere imperialiste.

— Arde nu numai pământul, dar începe să se simtă din ce în ce mai tare și văpaia mîniei poporului împotriva imperialismului, ne spune unul dintre tinerii localnici, pe care-l găsim consumînd o băutură răcoritoare. El ne dă lămuririle în legătură cu focurile pe care le-am văzut din avion.

Plecăm mai departe. S-a făcut dimineață. Aterizăm ușor pe aeroportul din New Delhi. Destul de cald. După ce stăm aproape o jumătate de oră, avionul se ridică lent. Urmărim orașul, ne amuzăm privind mașinile care gonesc spre centru, rotunoaștem cu ușurință clădirea rotundă, masivă a parlamentului.

Sosim spre miezul zilei la Bangkok, în Thailanda. Pe aeroport stăm cîteva minute în avion. Aeroportul este înșesat de avioane ale forțelor militare aeriene nord-americane, pe care citești inscripția „U.S.A. military air forces”. Îngroziți de succesele rapide ale forțelor populare din Laos și Vietnamul de sud, imperialiștii nord-americani trimit prin Bangkok (doar Thailanda este „aliatul” supus al S.U.A. în pactul militar S.E.A.T.O.) noi forțe care să asigure menținerea la putere a unor regimuri dictatoriale, corupte, urîte de popoarele din aceste țări. Se lucrează la lărgirea aeroportului, ținînd seamă de volumul și greutatea misiunilor pe care le au imperialiștii în această parte a lumii, unde locuitorii îi socotesc exact așa cum sînt: reazemul unor regimuri putrede, dictatoriale, vindute pînă peste cap cercurilor monopoliste internaționale. Într-o căldură înăbușitoare, oameni desculți, dezbrăcați, slabi, subalimentați muncesc în condiții primitive: cară nisipul cu un felde cobiliță, pregătesc betonul în vase mari de benzină, uzate, ridică la etaj garnițe cu beton cu o funie trecută peste umeri.

Pe aeroport — un stand de cărți și reviste. Toate în limba engleză. Sînt de proveniență nord-americană. Nimic despre Thailanda. Nici măcar vederi din țara asta așa de frumoasă. Nimic despre poporul Thailandeii, de a cărui hărnicie te poți convinge chiar de la înălțimea avionului, urmărind bogatele culturi de orez, lucrare cu grijă, legate prin numeroase canale.

Urmărim titlurile cărților. Nici

o operă de Whitman, Dreiser, Steinbeck, Hemingway ori Mark Twain. Cărți cu titluri ușurate, cu coperti indecente, cu conținut încărcat de crime, aventuri sentimentale ieftine. Vinzătorul arată conținutul unei reviste: este plină de scene pornografice. Iată în fond așa-zisa „cultură” pe care o pompează cercurile imperialiste nord-americane în Thailanda.

Lăsăm Bangkokul și ne oprim la Singapore după ce am zburat la mare înălțime deasupra Malaeiei. Personalul de bord ne anunță: „Sosim la Singapore, oraș liber”. Ce fel de oraș liber? Pasagerii avionului sînt distribuiți în două mașini: una pentru cei care călătoresc la clasa I și alta pentru cei cu bilete mai ieftine, clasa a II-a. La intrarea în aeroport ni se strîng pașapoartele. Cînd funcționarul vede pașaportul nostru roșu, cu stema țării noastre imprimată adînc, îl reține cu atenție, își oprește degetul pe locul unde este imprimată steaua cu 5 colțuri, își lasă ochelarii jos, mai privește încă o dată, bombănește și pune deoparte pașapoartele noastre. Este preocupat să nu le amestece cu ale celorlalți. Intrăm în aeroport. Mergem să luăm niște țigări. Pe ele este scris ostentativ: „Singapore, oraș liber”. Alături, doi oameni între două virște ne cer stăruitor să le dăm niște bani. Sînt liberi să cerșească. Libertatea aceasta nu înseamnă și mijloace de trai. În holul aeroportului sînt atrînate niște tablouri ce denotă un sexualism bolnăvicios.

Părăsim Singapore. În avion stă acum alături de mine un inginer italian care merge în Australia. Vorbește pe larg despre Singapore, așa-zis teritoriu autonom în cadrul Commonwealthului britanic, începînd de la 3 decembrie 1959, dar în fond o colonie britanică încă din 1824. Oraș de afaceri comerciale internaționale, cu un mare volum de tranzit, în care sînt parcă concentrate contradicțiile lumii capitaliste: exploatare, mizerie, pe de altă parte un lux exorbitant, desfrîu, corupție, întregul bagaj al lumii celor bogăți care stăpînesc viața economică a orașului și care disprețuiesc profund omul simplu, fărîtor al tuturor bunurilor. Privit de la înălțime, orașul cu clădiri înalte, cu vile implîntate în peninsulele înguste intrate cu tezător în apele Oceanului Indian, cu șantiere vaste de construcții și reparații navale, pare înfrîntător. Cunoșcîndu-l însă de aproape,

sesizezi racilele capitalismului unde „omul îi este omului lup”. Toată reclama aceasta de oraș liber se împrăstie ca un fum banal de țigară, cum e acesta pe care-l slobozim din țigările cu inscripția: „Singapore, oraș liber”.

Intrăm în zona ecuatorială. Se face liniște în avion. Unul dintre membrii personalului de bord ne anunță solemn că peste cîteva momente vom intersecta Ecuatorul. Am trecut peste Sumatra și aterizăm în capitala Indoneziei, Djakarta.

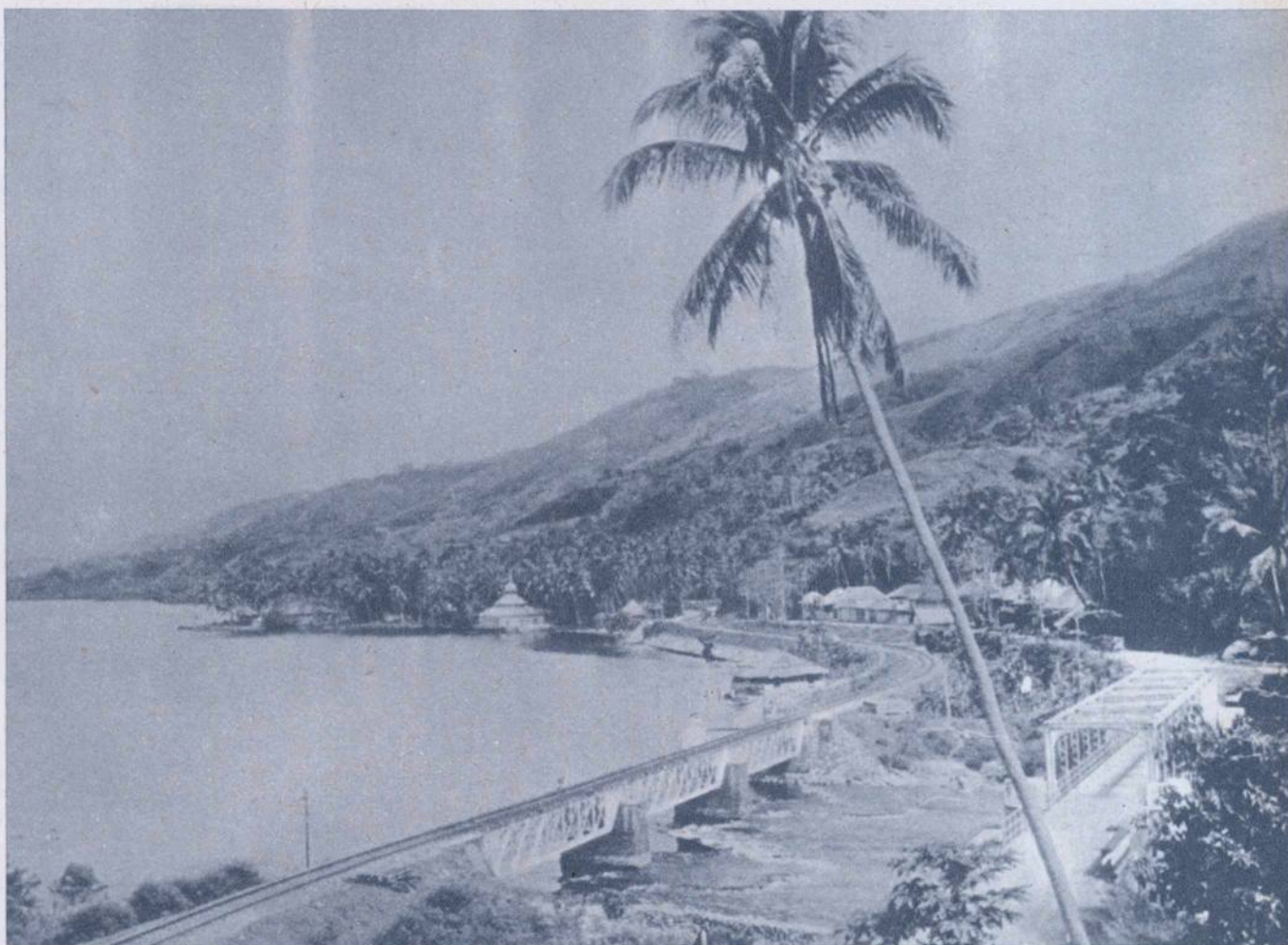
În acele zile se desfășurau la Djakarta lucrările Comitetului Executiv al U.I.S. și Adunarea de solidaritate cu lupta poporului indonezian pentru eliberarea Irianului de Vest. Timp de 12 zile, reprezentanți a 36 de organizații naționale studențești din cele 5 continente, au fost oaspeții poporului indonezian.

Comitetul Executiv al U.I.S. a analizat, timp de cîteva zile, activitatea sa și cea a organizațiilor studențești din Asia în lumina celor mai importante probleme internaționale: lupta pentru pace, dezarmare generală și totală, împotriva colonialismului și imperialismului, pentru un viitor mai bun. Subliniind contribuția importantă adusă de studenții asiatici și de organizațiile lor la lupta popoarelor pentru rezolvarea problemelor fundamentale care preocupă masele populare din acest continent, participării la sesiune au evidențiat linia politică justă promovată de U.I.S. și care corespunde intereselor studenților asiatici. Comitetul Executiv a stabilit o serie de acțiuni concrete ale studenților asiatici, ca organizarea unor seminarii studențești în Ceylon și Indonezia, invitarea unei delegații internaționale studențești în Asia, crearea unui centru de difuzare a publicațiilor U.I.S. în Ceylon, continuarea acordării de sprijin material la construirea unui spital pentru studenți la Calcutta etc.

Au fost adoptate, în unanimitate, tezele raportului Comitetului Executiv al U.I.S. ce va fi prezentat la cel de-al VII-lea Congres și s-au aprobat o serie de rezoluții importante privind rezolvarea problemei germane, eliberarea Taiwanului, lupta împotriva regimurilor dictatoriale din Spania, Portugalia, Venezuela, Haiti, Porto Rico etc., împotriva politicii agresive a cercurilor imperialiste nord-americane în Asia de sud-est.

ASIATIC

Lacul Singkarak din Sumatra (Indonezia)

Exprimînd sentimentele studenţilor progresişti de pretutindeni, reprezentanţii celor 36 de organizaţii naţionale şi-au exprimat, în sala Senajan din Djakarta, profunda solidaritate cu lupta studenţilor şi poporului din Indonezia pentru eliberarea Irianului de Vest.

Am vizitat cu multă plăcere diferite locuri din ţară. Te impresionează peste tot hotărîrea cu care poporul indonezian este decis să lupte pentru eliberarea Irianului de Vest. Tineri şi bătrîni, femei şi bărbaţi, ţărani şi studenţi fac exerciţii militare pentru a fi gata să ajute fraţilor lor să scape din robia colonială. Poporul a compus cîntece mobilizatoare pe această temă, urmăreşte cu nerăbdare ultimele comunicate de presă privind lupta patrioţilor din Irianul de Vest.

Sînt cunoscute lumii întregi marile bogăţii care se găsesc în cele peste 3 000 de insule ce alcătuiesc statul indonezian: petrol (în 1960 au fost extrase 20 704 000 de tone), cositor (în insulele Bang-

ka şi Belitung cositorul se exploatează la zi, prin dragare), gaze naturale, bauxită, cărbune, aur, argint, mangan, sare etc. Cu toate acestea, poporul indonezian, exploatat sălbatic de către colonialişti olandezi şi japonezi în trecut, a dus o viaţă de mizerie. Epidemiile de holeră şi variolă făceau ravagii, mortalitatea infantilă era neînchipuit de mare. În acelaşi timp, colonialişti storceau bogăţiile solului şi subsolului Indoneziei. În ţara care cu peste 1 000 de ani în urmă a creat nepieritoare monumente de cultură, cum sînt cele de la Prambanan, celebrul templu budist Bombuduru, şi a adus o contribuţie de preţ la bogatul tezaur al civilizaţiei umane, secolele de oprimare colonială au lăsat dure roase vestigii. În Indonezia colonialişti nu construiau şcoli, nu ridicau spitale, nu permiteau crearea de facultăţi (specialişti erau aduşi din Olanda sau din alte ţări, deoarece colonialişti nu aveau încredere în localnici şi

nu voiau să creeze o intelectualitate a Indoneziei).

Oamenii cu care stai de vorbă îţi povestesc episoade emoţionante din lupta împotriva asupritorilor străini. Numeroşi tineri au fost schingiuiţi şi chiar împuşcaţi pentru că se ridicaseră la luptă.

Discutăm cu tineri şi studenţi indonezieni. Din Djakarta sau Govor; ei ne vorbesc despre hotărîrea lor de a milita pentru înflorirea ţării, pentru dreptatea socială, pentru o viaţă mai bună. Le oferim ziare şi reviste ale noastre, albume cu aspecte din viaţa şi munca tineretului nostru. Rămîn impresionăţi de realizările poporului român în anii regimului democrat-popular, ne pun întrebări privind drepturile tineretului nostru, condiţiile sale de viaţă şi muncă. Îi bucură poziţia consecventă a guvernului nostru în favoarea păcii şi prieteniei între popoare, îşi exprimă sincer mulţumirea că, la mii de kilometri depărtare, R.P.R. susţine neabătut lupta de eliberare a Irianului de Vest.

Tinerii indonezieni ne vorbesc despre preocupările lor, îşi exprimă dorinţa sinceră de a trăi în pace, de a lupta pentru o lume fără războaie, fără arme, fără colonialism. Am avut prilejul să poposim în Indonezia chiar în zilele în care forţele reacţionare au pus la cale asasinarea preşedintelui Sukarno. Tinerii îşi exprimau mînia lor. Ei vedeau în acest act potrivit intereselor poporului indonezian un atac banditesc împotriva politicii anti-imperialiste şi anticolonialiste promovată de statul indonezian.

Ne despărţim cu regret de tinerii aceştia, după ce am cunoscut o parte din aspiraţiile şi frămîntările lor, după ce le-am fost oaspeţi în minunata lor ţară de la hotarul dintre Oceanul Pacific şi Oceanul Indian. Tineretul indonezian este hotărît să-şi făurească o viaţă din ce în ce mai bună şi are o contribuţie activă la lupta generală a poporului său pentru pace în Asia şi în întreaga lume.

O. MARIAN

Celor care n-au coborît niciodată steagul demnității umane*

Bruno Apitz, unul dintre cei mai cunoscuți scriitori progresiști germani contemporani, face prin „Gol între lupi” o zdrobitoare pledoarie împotriva fascismului, împotriva reînvierii lui în republica de la Bonn. Rezultat al tragicei experiențe personale trăite în lagărul morții de la Buchenwald, romanul este însă mai mult decât o demascare și o acuzare. Este în primul rând un omagiu adus acelor luptători care în cele mai groaznice condiții ce se pot închipui n-au coborît steagul demnității umane, ci, dimpotrivă, l-au ridicat tot mai sus. Ca și în atâtea alte locuri, și în acest lagăr, în fruntea bătăliei antifasciste s-au aflat comuniștii, care au reușit să organizeze cu fermitate și pricepere uriașă masă de deținuți de diferite naționalități, să le țină mereu treaz spiritul combativ.

Cu multă pricepere reușește Bruno Apitz să reliefeze fâgașul principal pe care se dădea lupta între deținuții conduși de comuniști și criminalii nazisti. Ca și alte lagăre, Buchenwaldul nu era numai o uzină de exterminare fizică, ci și un groaznic mecanism de nimicire morală, un cîmp de experiență în vederea supunerii popoarelor de către fascism. Tocmai fiindcă hitleriștii urmăreau să anihileze din sufletele celor închiși orice urmă de omenie, să-i transforme în niște animale supuse, comuniștii

duceau o hotărîtă bătălie pentru demnitate, pentru solidaritate, pentru rezistența idealurilor umane în fața valului de mocirli fasciste.

Iată un minunat fapt care demonstrează cu multă pregnanță acest lucru. În lagăr pătrunde, printr-o întâmplare neobișnuită, un copil. Comuniștii hotărăsc la început să evacueze copilul pentru a nu pune în primejdie rețeaua conspirativă. Nereușind evacuarea băiețușului, ei îl ascund, purtîndu-l din baracă în baracă, și, pînă la urmă, simpla prezență a copilului devine necesară tuturor ca un simbol al rezistenței împotriva ciurmei naziste, împotriva legilor junglei pe care vor să le înscăuneze singeroșii temniceri. Și de aceea, la urmă, după eliberarea lagărului, unul dintre eroii romanului ridică deasupra mulțimii legăturica în care se odihnea copilul ca într-un leagăn, asemenea unui steag al frumuseții și demnității omenestii.

Fiecare capitol al romanului, toate firele acțiunii duc către insurecția pe care o pregăteau deținuții conduși de comuniști. Această acțiune este atît de bine condusă psihologic de către autor, încît și cititorul doarește declanșarea revoltei armate tot atît de mult ca înșiși prizonierii lagărului. Dar nucleul conducător al organizației așteaptă cu calm momentul potrivit și, într-adevăr, prinzîndu-l, or-

dună deschiderea focului. Foarte bine descris, momentul luptei inegale dintre deținuții uzați fiziceste, înarmați cu cîteva puști, și bandele de SS-iști, evidențiază întreaga frumusețe a omului care a cutezat să-și înfrunte singeroșii călăi.

Din masa de eroi anonimi ai luptei antifasciste, dintre zecile de mii de deținuți ai lagărului, Apitz își concentrează atenția asupra cîtorva figuri de militanți demne de reținut. Iată-l, de pildă, pe Kramer, cel care, deși se știe bătut de fasciști pentru activitatea sa ilegală, își păstrează calmul, acționînd cu precizie; iată-l pe Höfel, care, deși torturat barbar de nazisti, nu dezvăluie locul unde este ascuns copilul; iată-i pe vitejii Boschow, Van Dalen, Bogorski. Cit de jalnici apar, în comparație cu aceștia, bestiile naziste Schwahl, Kluttig, Zweiling, cu afacerile lor meschine, cu cruzimea și frica lor animalică. Demascîndu-i pe aceștia, Apitz se face purtătorul de cuvînt al germanilor cinstiți, hotărîți să nu permită reînvierea fascismului și militarismului în R. F. G.

* „Gol între lupi”, roman de Bruno Apitz — Editura tineretului.

B. DUMITRESCU

ST. BOSSUN, *Acolo cîntă apele* — schițe și povestiri. Editura pentru literatură, 132 pagini — 3,50 lei.

N. MARGEANU, *Bătălia nevăzută*. Ediția a II-a revăzută. Editura militară, 192 pagini — 4,25 lei.

ST. GEORGESCU-SERGEANT, *1877. Din carnetul unui veteran*. Cu o introducere de conf. univ. Gh. Georgescu-Buzău. Ediția a II-a. Editura militară, 144 pagini — 2,50 lei.

S. TELEAJEN, *Ard zăpezile*. Editura tineretului, 136 pagini — 2,85 lei.

DOSTOIEVSKI, *Idiotul* — roman în patru părți. Traducere din limba rusă de Tamara și Nicolae Gane. Prefață de G. Friedlander. Colecția „Clasicii literaturii universale”. Editura pentru literatură universală, 816 pagini — 19 lei.

A

ți încercat vreodată să privești mai îndeaproape o mașină textilă? Dacă ai făcut-o, lucrul care, desigur, v-a impresionat cel mai mult a fost complexitatea ei, numărul mare de mecanisme ce-o alcătuiește, precizia de ceasornic cu care trebuie să funcționeze. Cea mai mică greșeală a unui mecanism din complexul unei mașini textile poate duce la rebutarea unui întreg lot de produse.

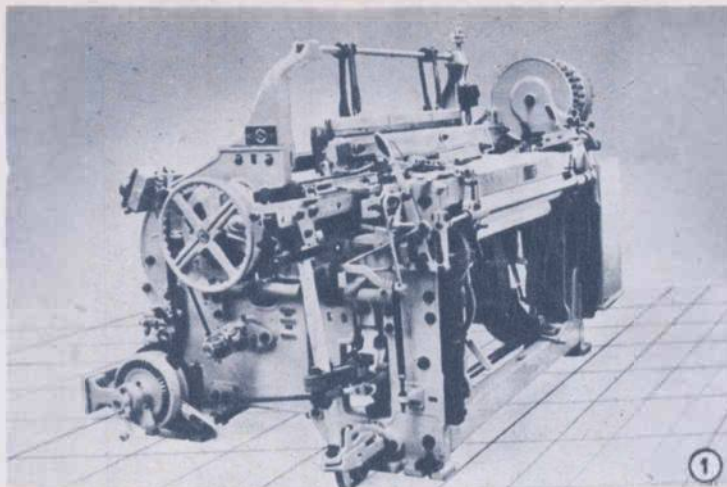
O mașină textilă reprezintă, așadar, complexitate, precizie, finețe. Acest lucru îl știu și constructorii uneia dintre primele uzine românești producătoare de mașini și utilaje textile: Uzinele metalurgice „Unirea” din Cluj.

Până nu de mult, fabricile textile din țara noastră erau dotate cu mașini și utilaje din import. Înșușindu-și experiența constructorilor de la Uzinele „Independența” Sibiu, realizatorii primelor mașini de cardat românești, a constructorilor de la Uzinele metalurgice din Cimpulung, realizatorii primelor mașini de filat cu inele, constructorii clujeni au trecut la organizarea procesului de fabricație de serie a mașinilor textile complexe, de înaltă tehnicitate pentru dotarea țesătoriilor și filaturilor românești.

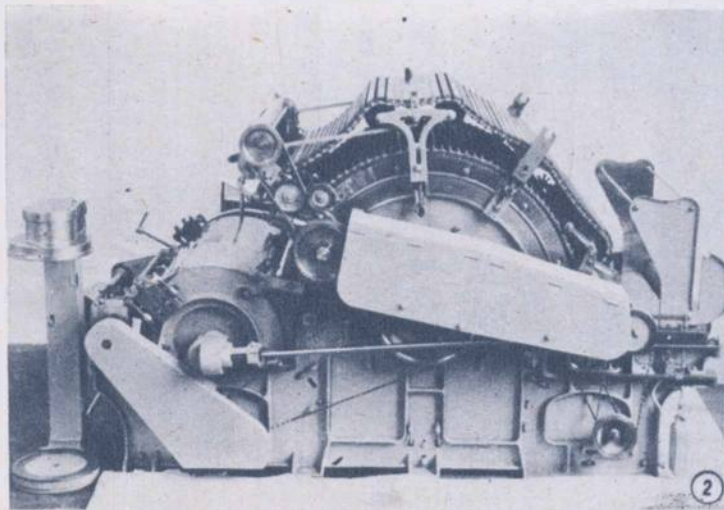
Înzestrate cu utilaje moderne, de înaltă tehnicitate, Uzinele „Unirea” din Cluj produc astăzi o gamă variată de mașini textile. De la piesa cea mai simplă până la mecanismul cel mai complex, ele sînt realizate în halele mari, spațioase, ale acestei uzine care în anii puterii populare a cunoscut o transformare radicală.

Experimentat cu succes în fabricile noastre textile, războiul automat tip „A” este unul dintre numeroasele tipuri de mașini realizate de metalurgiștii clujeni. Avînd o greutate relativ redusă față de complexitatea mecanismelor ce-l alcătuiesc, noul tip de război ocupă un spațiu ce depășește cu puțin 3 mp, ceea ce, comparativ cu mașini similare din alte țări, reprezintă un pas înainte. Într-o oră, noul tip de război românesc poate realiza peste 5 metri și jumătate de țesătură de pînză lată de 90 cm. Fiind realizat în condiții tehnice moderne, războiul automat tip „A” a obținut rezultate îmbucurătoare pînă în prezent.

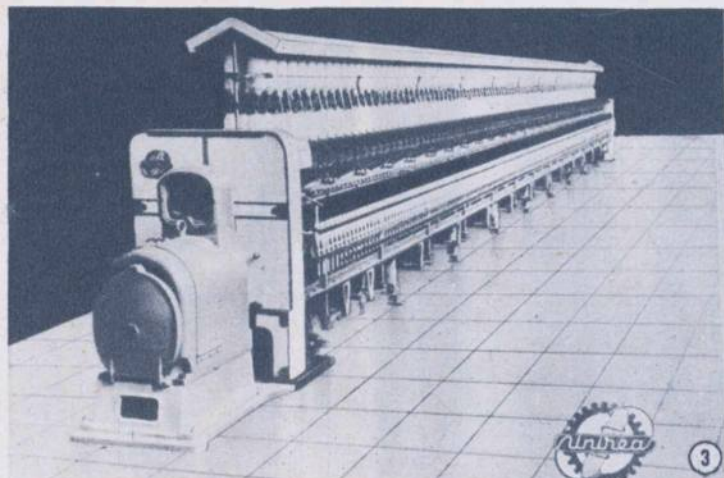
Alături de acest tip de război automat, în halele de montaj ale Uzinelor „Unirea”-Cluj pot fi văzute și mașinile de cardat bumbac, model Vulcan tip „C”. În multe filaturi de bumbac veți întîlni cardele românești fabricate la „Unirea”. În fond, la prima vedere, o mașină de cardat pare un lucru simplu: cîteva valțuri care rotindu-se realizează cu ajutorul unor garnituri metalice și cu ace ce se găsesc pe periferia lor voalul de bumbac. Și tocmai acest lucru simplu a dat mult de furcă realizatorilor primelor mașini de cardat românești. Cea mai mică lipsă de precizie în mișcările valțurilor poate duce la obținerea unor produse necorespunzătoare.

complexitate

precizie

finețe

toare. Astăzi mașinile de cardat românești lucrează cu o precizie uimitoare, permițînd realizarea unor voaluri de bumbac de calitate superioară. Comparativ cu alte tipuri de mașini de cardat, noul tip „C” realizat la „Unirea”-Cluj ocupă o suprafață mai mică de 6 mp, iar greutatea întregii mașini a fost redusă la 3,5 tone.

Mașina de cardat bumbac tip „C” este folosită cu rezultate deosebite în filaturile de bumbac românești, realizînd în prezent cele mai ridicate producții din sector.

Pentru vizitatorul Uzinelor „Unirea” de astăzi apare ca un lucru impresionant progresul realizat de această întreprindere metalurgică socialistă: utilare la nivelul tehnicii mondiale, flux tehnologic organizat, ordine în întregul proces de producție, exigență în realizarea unor produse de calitate superioară. Ai impresia că te afli într-o fabrică de mecanică fină, de ceasornicărie, și nu într-una de construcții de mașini obișnuită. Totul îți inspiră precizie, migală, atenție. Această impresie își are justificarea ei dacă ne oprim asupra încă unui tip de mașină cunoscută în toate filaturile românești, mașina de filat cu inele tip „F.I.” Cînd o privești funcționînd, ai impresia că vezi un uriaș automat în care sute de pîrghii și axe se mișcă cu precizie de secundă. Închipuiți-vă o asemenea mașină lungă de cca. 14 metri, pe care peste 400 de fuse se rotesc continuu cu o viteză de cca. 10 000 de ture pe minut și pe care le deservește un singur om. În raport cu numărul de fuse pentru care este construită, o asemenea mașină poate avea o greutate între 5 și 7 tone. În realizarea mașinii de filat tip „F.I.”, constructorii clujeni au adus o serie de îmbunătățiri, ca, de exemplu: sisteme de semnalizări, construcție robustă, dar totuși economică, eleganță, precizie, elasticitate în ce privește gama de utilizare a mașinii.

Uzinele „Unirea”-Cluj, specializate astăzi în construcția mașinilor textile, contribuie într-un procent apreciabil la ridicarea gradului de tehnicitate al industriei textile românești, la înzestrarea acestora cu mașini și utilaje la nivelul tehnicii mondiale.

Pe drept cuvînt, membrii colectivului acestei uzine se pot mîndri cu faptul de a contribui la ridicarea prestigiului industriei românești, realizînd mașini ce concurează cu succes mașinile ce odinioară se mai aduceau din import. Ei știu că muncind cu conștiinciozitate, exigență și perseverență vor da industriei textile mașini dintre cele mai bune, care să realizeze țesături mereu mai frumoase, calitativ superioare.

Ing. A. LIȘANU

- ① Războiul automat tip „A”
- ② Mașina de cardat bumbac tip „C”
- ③ Mașină de filat cu inele tip „F. I.”

Pionieri în excursie

— Gata rucsacul?
 — Gata! De altfel n-a fost greu de loc. Mi-am luat doar haine și ceva mâncare pentru prima zi. Știi bine că restul, hrana ca și cazarea, ne vor fi asigurate pe drum.

Discuția aceasta purtată între Emil Trașcă și Romulus Popescu, elevi ai Școlii medii „Nicolae Bălcescu” din Craiova, se poartă în aceste zile, în variante puțin diferite, între zeci și zeci de mii de elevi din școlile de pe tot cuprinsul țării.

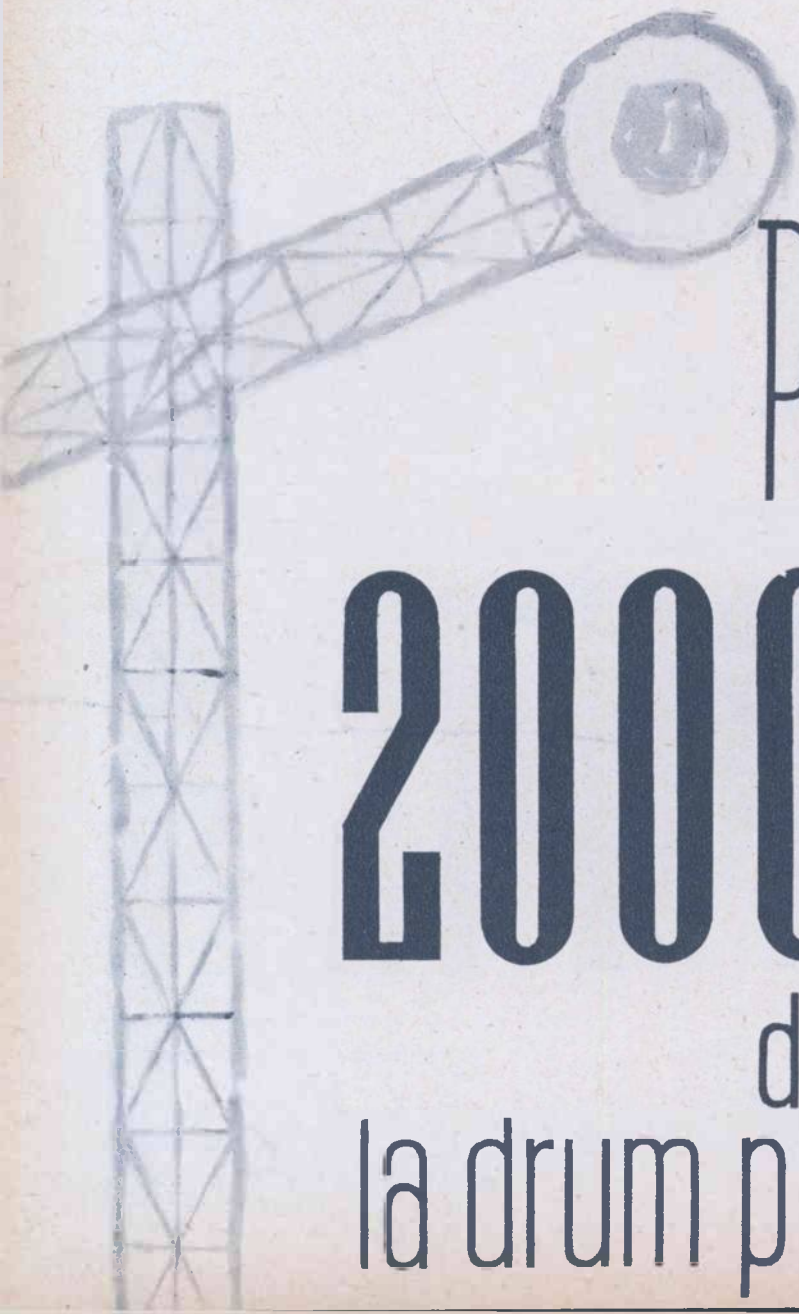
„DRUMETIA a devenit principalul substantiv de vacanță” — scria inspirat un tânăr scriitor. Drumetie, adică o excursie având ca scop principal cunoașterea realizărilor regimului democratic-popular, a frumuseților patriei.

De la cei mai mici care de-abia au terminat clasa I pînă la cei mai mari din clasa a XI-a și din școlile profesionale și tehnice, mulți copii și tineri sînt în aceste zile în excursie. Statul nostru a pus la dispoziția școlilor sume foarte importante pentru organizarea excursiilor și taberelor de odihnă ale elevilor și pionierilor în timpul vacanței de vară. Anul trecut au participat la excursiile regionale, interregionale și locale, desfășurate sub semnul drumetiei, peste 1 000 000 de elevi, iar peste 100 000 și-au petrecut vacanța în tabere de odihnă. Pentru vacanța din acest an se prevede ca peste 2 000 000 de elevi să participe la excursiile pe drumurile patriei.

Desigur că o asemenea masivă deplasare prin țară a excursioniștilor necesită efectuarea unor intense pregătiri și o susținută atenție. Ajunge pentru aceasta un mic calcul. Dacă vacanța durează 3 luni, iar o excursie se desfășoară în medie timp de o săptămână, reiese că în fiecare răstimp de 7 zile melegurile patriei sînt colindate de circa 200 000 de elevi cu rucsacurile în spate.

Sub îndrumarea organelor de partid, comitetele U.T.M., regionale, raionale și orășenești, în strînsă colaborare cu secțiile de învățămînt ale sfaturilor populare, au mobilizat toate forțele pentru asigurarea celor mai bune condiții materiale de desfășurare a excursiilor.

Există, este firesc aceasta, locuri preferate de excursie. Bunăoară, uriașa Hidrocentrală de la Bicaz și lacul ei de acumulare, „Cetatea de foc” a furnaliștilor și oțelarilor din Hunedoara, minunatele stațiuni de pe litoralul Mării Negre, Delta Dunării, Valea Prahovei. Cît privește capitala țării, București, cu noile sale magistrale și palate, nu există grup de excursioniști care să nu dorească s-o viziteze. De aceea, în asemenea localități, fiecare zi, fiecare oră a elevilor-excursio-

Peste

2 000 000

de elevi

la drum pe plaiurile țării

niști trebuie să fie programată cu o precizie matematică. Nu e ușor, dar pînă acum totul a decurs cît se poate de bine!

Să revenim, stimați cititori, la eroii primelor rînduri ale însemnărilor noastre și la ceilalți colegi ai lor, elevi ai Școlii medii „Nicolae Bălcescu” din Craiova. Cu mult înainte de terminarea școlii, cam prin trimestrul doi, au început eroii noștri să se sfătuiască și să discute cu pasiune, alegînd itinerarul excursiei de vară. Etapă cu etapă, drumul s-a conturat. Mai întîi plecarea la Turnu Severin, apoi cu vaporul pe Dunăre pînă în Deltă, de aici la Galați, București, Roman, Biczaz, Vatra Dornei. Excursionistii vor vizita apoi Clujul, Hunedoara, Valea Jiului și se vor înapoia la Craiova.

Dar să răsfoim mai bine carnetul de drumeție al lui Emil Trașcă, căci excursia a și avut loc:

27 iunie: Ural Plecăm în excursie. Ziua atît de mult așteptată a sosit. Vagonul nostru e atașat la trenul de Turnu Severin și poartă pe o bandă largă albă o inscripție vizibilă: Excursia elevilor Școlii medii „Nicolae Bălcescu” din Craiova. Toți cei de pe peron ne fac semne prietenești și ne urează zîbind: drum bun, excursie plăcută!

28 iunie: Zi plină de impresii! Am vizitat Șantierele navale din Turnu Severin, unde, în sclipirea zecilor de aparate de sudură automate, am văzut cum se nasc silueta elegantă a unei motonave de 2 000 de tone și corpul metalic, mai scund, mai greoi, al unui tanc petrolier. Macaralele, străpungînd parcă cu profilul lor prelung cerul, poartă în rotire părți întregi din corpul vaselor pe care, cu o măiestrie uimitoare, montatorii le assemblează la corpul viitoarelor nave. Am stat de vorbă cu mulți dintre acești muncitori minunați, care ne-au primit frățeste și ne-au împărțit din tainele pasionantei lor meserii.

După-amiază am vizitat muzeul orașului, care dispune de numeroase dovezi cu privire la felul de viață și la civilizația popoarelor care au locuit, din cele mai străvechi timpuri, aceste meleaguri. Apoi în port — imbarcarea pe vasul care ne va găzdui în tot cursul excursiei pe Dunăre...

30 iunie: Sintem oaspeții pescarilor din Jurilovca. Aceștia ne-au primit în casele lor de o albeață strălucitoare, îmbiindu-ne cu tradiționala și gustoasa ciorbă de pește.

În zori de zi, o dată cu răsăritul soarelui, am pornit pe mare în câteva cutere cu motor, pentru a urmări cum se scot din adîncuri morunii, peștii care poartă în pîntecul lor prețioasele icre negre. În lupta avută cu peștii, care ajung uneori la cîțiva metri și cîntăresc aproape 200 de kilograme, pescarii din Jurilovca și-au dovedit din plin îndemnarea și forța lor deosebită...

2 iulie: București, inima țării! Au venit să ne întîmpine la gară colegii noștri de la Școala medie „Nicolae Bălcescu” din capitală, care, împreună cu profesorii lor, ne vor fi în această zi gazde și călăuze. Primul drum, bineînțeles, la palatul culturii — Casa Școlii —, în care sînt tipărite majoritatea ziarelor, revistelor și cărților care apar în țara noastră. Apoi am fost oaspeții constructorilor de autobuze și troleibuze, muncitorii Uzinelor „Tudor Vladimirescu”. Pe drum am cerut însă de cîteva ori să oprească, pentru a admira cartierele de blocuri impresionante, înălțate după cele mai noi metode ale tehnicii construcțiilor. Pe străzi, pe bulevarde, autobuzele noastre s-au încrucișat cu zeci de alte autobuze pline de grupuri vesele de elevi-excursionisti. Am aflat că în fiecare zi de vacanță capitala țării e vizitată de opt pînă la zece mii de elevi. Toți sînt priimiți cu aceeași grijă și dragoste.

După-amiază, un alt palat al culturii — Muzeul de artă al R.P.R. În sălile lui sînt adunate comori neprețuite ale artei plastice, tablouri de Tizian, Rubens, Van Dyck și alți maestri ai picturii universale, opere ale marilor artiști romîni — Grigorescu, Aman, Andreescu, Luchian. Am vizitat apoi noua sală a palatului și am admirat siluetele zvelte ale blocurilor din jur.

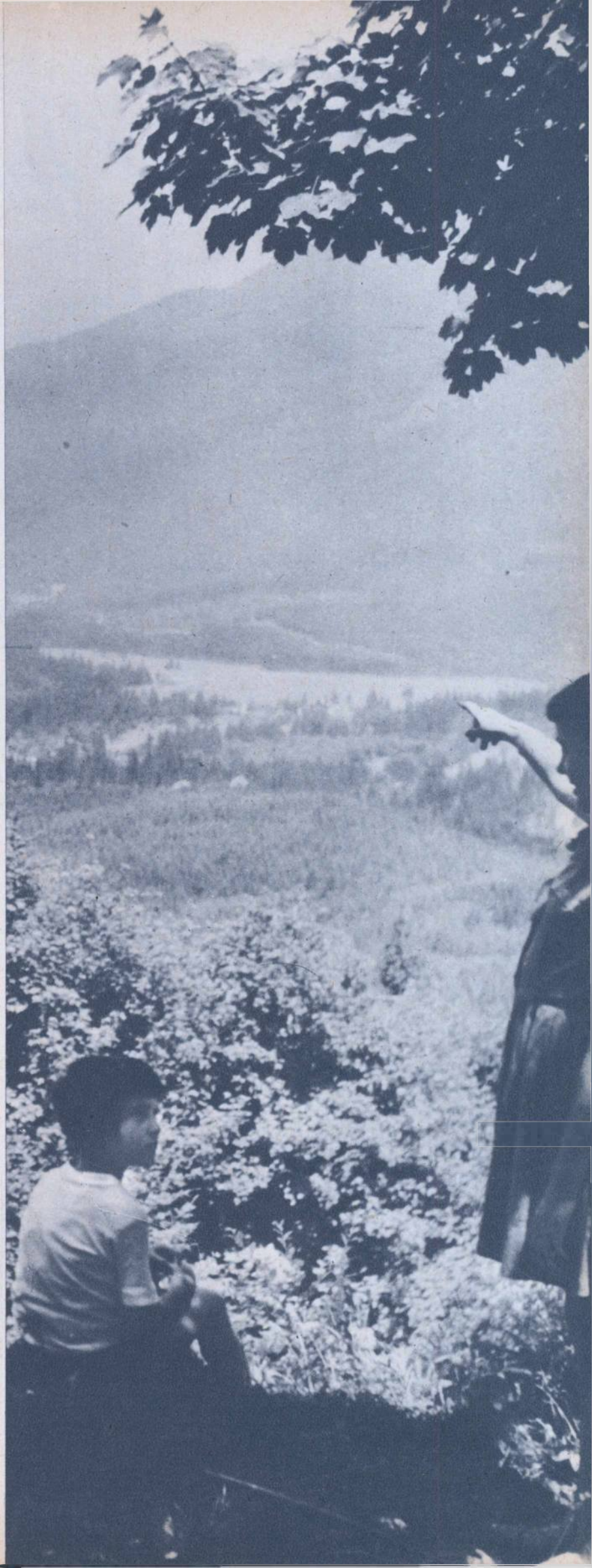
5 iulie: Ieri încă vizitam secțiile vaste ale Laminorului din Roman, și, iată, astăzi călătorim cu șalupa pe apele limpezi ale lacului de acumulare de la Biczaz. Forța apelor strunite aici de brîul de beton al barajului se transformă în sute și sute de mii de kilowați, lumină și energie pentru întreaga țară. Este deosebit de impresionantă aici natura, dar mai impresionantă este puterea creatoare și de transformare a naturii pe care o au oamenii.

8 iulie: Am ajuns la Hunedoara. Pe tot drumul pînă aici am putut admira bogăția de belșug a holdelor colectiviste, care-și leagă în adierea vîntului roadele gata să dea în pîrg. Și aici, la Hunedoara, se culege o recoltă zilnic. Recolta de pline a industriei — fonta din furnale și oțelul cuptoarelor Martin. Sînt neasemuiți oamenii care culeg această recoltă de foc. Ne-am întîlnit cu Eroul Muncii Socialiste, maestrul oțelar Ștefan Tripsa, și tuturor ne-a rămas în suflet dorința să învățăm, să ne pregătim astfel încît să devenim demni de a munci alături de asemenea eroi...

★

Imagini și amintiri ale unor întîlniri de neuitat, cunoștințe noi, învățăminte prețioase pentru viață — iată ce aduc din plin tuturor elevilor excursiile pe care le fac în această vară, străbătînd în lung și în lat meleagurile țării.

Mircea HERIVAN

Matilda Onofrei

T I N E R E T A L E N T E

știle de operă sau simfonice locale, soprana de coloratură Matilda Onofrei a câștigat din plin prețuirea iubitorilor muzicii.

Important este faptul că tinăra cîntăreață muncește cu aceeași pasiune nu numai pe scena operei, ci și în viața obștească. Fiind apreciată și iubită de tinerii din colectivul Teatrului de operă și balet al R.P.R., de utemiști, a fost aleasă secretară a organizației U.T.M. Sub îndrumarea organizației de partid, ea se străduiește să desfășoare o susținută muncă politică pentru educația comunistă a tinerilor cîntăreți, balerini sau orchestranți din ansamblul teatrului.

În 1955, o tinăra și modestă studentă păsea timidă, pentru prima oară, scările de la „intrarea artiștilor” a Teatrului de operă și balet al Republicii Populare Romine.

Acum, în 1962, pe lângă spectacolele cotidiene și activitatea obștească, Matilda Onofrei își însușește, alături de cei mai de seamă artiști ai teatrului, unul dintre rolurile principale din viitoare premieră a operei bucureștene „Cavalerul rozelor” de Richard Strauss.

Prin munca, eforturile sale neobosite de a urca mereu mai sus pe treptele măiestriei artistice, Matilda Onofrei vrea să mulțumească pentru grija deosebită cu care partidul, statul nostru o înconjură.

I. SAVA

A fișele Capitalei nu anunțau atunci o nouă premieră a Teatrului de operă și balet. Și totuși la spectacolul în care o echipă de tineri cîntăreți — Matilda Onofrei, Ladislau Konya și Gheorghe Iliescu — asigurau o nouă distribuție „Luciei de Lamer-moor”, sala operei a cunoscut din plin animația, emoțiile caracteristice unei reale premiere. Interpretînd pentru prima oară rolurile principale din „Lucia de Lamer-moor”, tinerii cîntăreți au dăruit într-adevăr o întruchipare cu totul remarcabilă celebrei opere a lui Gaetano Donizetti.

După părerea unanimă a iubitorilor muzicii prezenți în sală („părere” exprimată în furtunoase aplauze), revelația întregii serii a constituit-o tinăra cîntăreață Matilda Onofrei, căreia rolul titular al operei i-a dat

posibilitatea de a afirma o excepțională tehnică vocală.

Interpretînd rolul Luciei, Matilda Onofrei nu era însă la debutul ei pe scena operei bucureștene. Iubitorii muzicii au mai avut prilejul s-o asculte interpretînd o serie de roluri — Gilda din „Rigoletto” de Verdi, Constanța din „Răpirea din Serai” a lui Mozart, Rosina din „Bărbierul din Sevilla” de Rossini, Lakmé din opera cu același nume a lui Delibes — care i-au permis să-și desfășoare din plin talentul și virtuozitatea. Cine este această tinăra care urcă atît de repede treptele succesului?

Matilda Onofrei a manifestat de pe băncile liceului excepționale calități muzicale, cooptată fiind chiar din ultimele clase ale școlii în anul I al conservatorului. Mai tîrziu, în clasa de canto a profesorului Constantin Stroescu

de la Conservatorul „Ciprian Porumbescu”, ea și-a însușit cu tenacitate bazele măiestriei artistice. Și, ca oricărui talent din țara noastră, în față i s-au deschis larg drumurile spre culmi. Iată deci pe scena primului teatru muzical al țării.

Dornică permanent de autoperfecționare, de a-și lărgi repertoriul, Matilda Onofrei a asimilat curînd nu numai rolurile principale ale unor spectacole ce se joacă în mod curent pe scena operei bucureștene, ci și un larg mănunchi de lieduri și arii pe care le-a interpretat de-a lungul anilor ca solistă a orchestrelor simfonice (acum cîtiva ani a participat, de altfel, cu succes și la un turneu de concerte organizat de O.S.T.A. în R.P. Polonă).

La Cluj, Iași, Craiova, Timișoara, Focșani, Botogani, interpretînd diferite roluri cu forma-

	GEMUL DULCEATA COMPOTUL SIROPUL SUCUL
	PRODUSE DE
BAICULESTI	
<i>Sînt hrănitoare și gustoase</i>	
	CONSUMATI PRODUSELE FABRICII LI.S.BAICULESTI

UN REUȘIT SPECTACOL

PENTRU
CEI MICI

Teatrul pentru tineret și copii și-a convocat din nou pe cei mai mici spectatori, în sala ce le este desinată, spre a le prezenta o nouă premieră. Este vorba de „Salut voios!”, un reușit spectacol de estradă pentru pionieri și școlari, al cărui merit constă în aceea că pune un gen vechi și iubit, care a întinerit în zilele noastre, la dispoziția celui mai fraged public. Unul dintre scopurile pe care și le pune este acela de a face educație estetică micilor spectatori, de a-i face să iubească teatrul și toate formele lui de manifestare. Aceasta răzbate, de altfel, și din alcătuirea estradei pentru copii, cât și din maniera ei de prezentare.

Autorii textului sînt doi tineri scriitori pentru copii, Ion Mustață și Eduard Jurist, care au oferit pînă acum multe lucrări în versuri și proză îndrăgite de micii cititori. Aceștia din urmă, venind la teatru, îi întîlnesc pe scenă pe eroii cu care le-au făcut mai de mult cunoștință autorii, avînd aici însă avantajul de a-i vedea în carne și oase, farduri și peruci... Căci pe scenă apar, rînd pe rînd, Cei trei mușchetari, doctorul Vitamină, profesorul Știțot, pinguinul Apolodor, robotul Mache, Tică și Rică, poștaşul Tic-Pitic etc. Surpriza cea mare a spectacolului este însă prezența pentru prima oară pe o scenă de copii a artistei emerite Silvia Chicoș, pe care cei mici o prețuiesc atît de mult, admirînd-o în nenumăratele-i roluri de băieți și fetițe interpretate la radio.

Cum este și firesc în genul estradei, „Salut voios!” reprezintă o înșăilare de scenete, cîntece, dansuri care aduc în fața spectatorilor

Scenă din spectacolul de estradă „Salut voios!”

aspecte din viața luminoasă a copilului patriei noastre, neamîntînd în același timp să folosească sagețile săcrițe împotriva unor vicii învechite.

Avînd permanent în față scopul educativ, spectacolul conține idei prețioase pe care le insuflă micilor spectatori, cum ar fi patriotismul, dragostea pentru muncă, spiritul prieteniei și al colegialității, precum și momente pline de umor cu care sînt criticate constructiv apucături rele ca: lenea, chiulul, egoismul etc. Între scenetele și momentele reușite din prima categorie putem cita, de pildă, „Cîntecul Bucureștiului” (însoțit de un frumos film în culori despre capitala patriei noastre socialiste). Nu putem trece cu vederea sceneta satirică unde sînt criticați Tică și Rică, mai bine zis acei copii care-și pierd timpul inutil în loc să-l folosească la învățatură. Dacă în momentul cu plicuile de la spectatori sînt ironizați copiii ce scriu fără a respecta regulile gramaticale și ortografice, în sceneta „10 note mici și mari” sînt cîntate bucuriile învățaturii, ale succeselor în pregătirea pentru viitorul nostru luminos.

Micii ca și marii spectatori aplaudă eforturile regizorului Ion Lucian, ca și ale actorilor Silvia Chicoș, Mariana Oprescu, Elena Pop, Luluca Bălălu, Mișu Andreescu, Gh. Angheluță, Jean Teodorescu, Marin Moraru, Tatiana Tereblecea, Alexandrina Halic.

Într-adevăr, un „Salut voios!” al teatrului către publicul său.

N. BULGĂRE

PE ECRANE ■ PE ECRANE ■ PE ECRANE ■ PE ECRANE ■ PE ECRANE ■ PE ECRANE

0 DUMINICĂ SPORTIVĂ LA „DINAMO“

Fotoreportaj de
Dan BÎRLĂDEANU

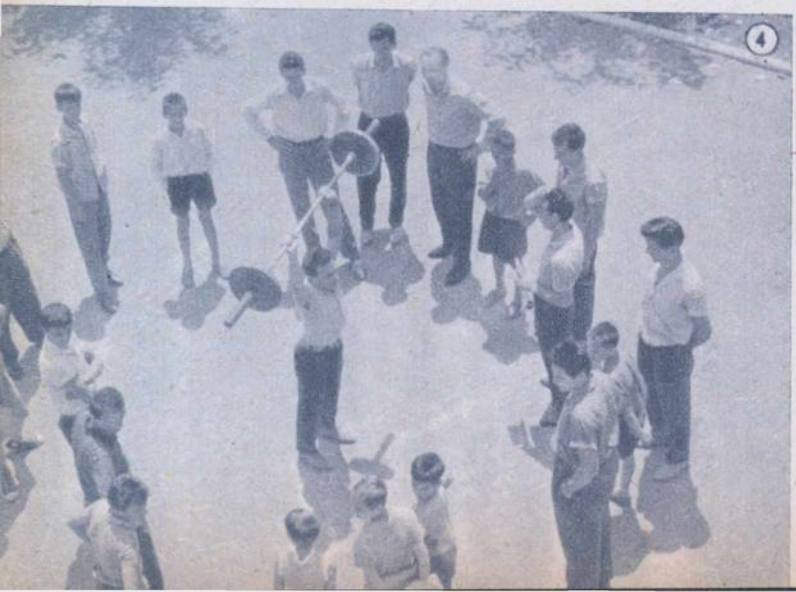
Iată-ne pășind pe poarta stadionului din Ștefan cel Mare, într-o însoțită zi de iunie, în mijlocul unui grup de tineri pasionați ai culturii fizice.

În acea zi, pe toate terenurile de la „Dinamo“ au avut loc manifestări simultane, la mai multe sporturi. Astfel, pe terenul central s-au întâlnit într-un meci de fotbal două formații dinamoviste: echipa din A și cea de tineret (foto 1). În pauză, pe același teren, am putut admira o interesantă demonstrație equestră (foto 2) și evoluția jucătorilor de oină. Cel ce au vrut să urmărească lupta de pe velodrom, nu au putut ajunge acolo fără să-și arunce privirea, măcar în trecut, la meciurile de volei (foto 3), la demonstrațiile tenismenilor sau ale halterofililor. La acestea din urmă am făcut o fotografie (foto 4),

în care nu am surprins pe vreun consacrat în ale halterelor, ci pe acei spectatori care, la îndemnul antrenorului, și-au pus la „grea“ încercare puterea. Iată-ne și pe velodrom (foto 5), asistând la una dintre cele mai frumoase probe. Cea de semifond.

În apropiere am admirat disputele pugiliștilor, iar într-un umbrar, pe cele ale luptătorilor. Deei, sport pentru toate inimile.

Soarele s-a ridicat. Demonstrațiile sînt pe terminate. Înainte de a părăsi stadionul, mai facem un mic popas. Bărea este rece, afară-i cald și tentația-i mare. Impresii sînt multiple și variate, ca între amatorii de sport, dar unanime într-o privință: asemenea manifestări reușite sînt oricînd binevenite.

Stadionul din comună

La intrarea spre baza sportivă din comuna Borș — comună situată la vreo 15 km de Oradea — am întâlnit o firmă mare pe care scria: „Stadionul colectivei“. La început ni s-a părut prea exagerată această titlatură. Dar, pășind în interior, ne-am dat seama că tinerii colectiviști, a căror G.A.C. s'numără în prezent printre cele mai puternice, fruntașă în regiune, n-au exagerat cu nimic. Ei au amenajat aici un frumos teren de fotbal, un teren de volei, o pistă de alergări, sectoare cu gropi pentru sărituri și aruncări, o popică-

rie și... o tribună pentru spectatori. La aceasta mai trebuie să adăugăm că în jurul bazei sportive s-au plantat pomi înalți și flori, care creează o ambianță plăcută.

Deci iată ca această bază sportivă, deși se află într-o comună, merită cu prisosință denumirea de stadion. Este un exemplu în plus că tinerii colectiviști de aici, care lucrează cu stăruință pe ogoarele înfrățite, recoltând succese tot mai însemnate, sînt buni gospodari și îndrăgesc activitatea sportivă, pe

care o desfășoară cu pasiune în timpul liber.

...În această zi însorită de vară, era duminică la amiază, aproape toți locuitorii din comună și-au dat întâlnire la stadion, unde erau programate mai multe concursuri. Pe pista de alergări, ca și la gropile de sărituri, se întreceau tineri colectiviști și numeroase colectivistice din brigăzile de cîmp. Iată, așadar, un alt aspect pozitiv: tineretele colectiviste sînt antrenate aici în număr mare la întrecerile sportive, unde dovedesc aceeași iscusință ca și în producție. Notăm cîteva nume ale învingătorilor: Koloman Kabai, Ion Oros, Marta Nagy, Margareta C. etc. Între timp, pe teren, și-au făcut apariția un grup de cicliști, care s-au întrecut pe șosea, parcurgînd 15 km. Aflăm că această frumoasă disciplină sportivă se bucură aici de o mare popularitate. Peste 100 de tineri colectiviști posedă în prezent biciclete.

Alături, la popicărie, a început un concurs pasionant, la care participa atîturi de tineri și colectiviști mai în etate. Cine va câștiga? După prima „manșă“, cel mai bun se dovedește colectivistul Zoltan Naghi.

Urmărim în continuare întrecerile de pe terenul central; acum se desfășoară un meci de fotbal în cadrul campionatului raional,

între echipa locală și cea din comuna învecinată. Jucătorii gazdă conduc la pauză cu 3—1. Ne deplasăm apoi la terenul de volei, unde se întreceau echipele feminine din brigăzile I și a II-a legumicole. Brigadierul C. Varga, președintele asociației sportive „Stăruința“ — G.A.C. Borș, ne spune că acestea sînt începătoare. Echipa de volei de senioare și care, în fond, este alcătuită tot din tinere colectiviste, s-a deplasat la Șarmășag, unde susține un meci în cadrul campionatului regiunii Crișana.

„Știți, echipa feminină de volei a fost înființată în anul 1959, cînd a participat la Spartachiada de vară a tineretului și la «Cupa agriculturii». După aceste competiții, echipa noastră a obținut succese remarcabile — a cucerit 2 ani la rînd «Cupa agriculturii», iar în toamna anului trecut a câștigat jocurile de baraj și a promovat în campionatul regional, unde activează în prezent.“

Concursurile sportive de pe stadionul din comuna Borș și-au încheiat pe înserat, spectatorii s-au îndreptat spre casele lor cu satisfacția că au petrecut cîteva ore plăcute. Mai ales, satisfacția lor a fost cu atît mai mare cînd au aflat că echipa feminină de volei a obținut o nouă victorie în deplasare: 3—0.

M. LUPESCU
coresp. voluntar

SPORTIVII ROMÎNI LA SĂRBĂTOAREA TINEREȚII

Peste cîteva zile, la Helsinki, capitala Finlandei, va avea loc marea sărbătoare a tineretului din toată lumea: Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților. Întîlnirea aceasta a tinerilor de pe toate meridianele globului pămîntesc a devenit tradițională. Și acum, evenimentul este așteptat cu justificat interes. Tineri și tinere cu cele mai felurite concepții despre societate și religie, din țări cu orînduirii sociale diferite, au din nou ocazia să se întîlnească, să se cunoască, să-și unească glasul și eforturile în lupta pentru pace în întreaga lume. Peste o mie de asociații și organizații de tineret, studențești, sindicale, culturale și sportive — din 100 de țări — vor fi prezente la Helsinki prin cei mai demni reprezentanți ai lor.

Marea sărbătoare a tineretului va fi marcată și de un grandios program sportiv, cu care ocaziile tinerii își vor încerca forțele, buna lor pregătire fizică pe pistele atletice, în bazinele de înot, la baschet, volei, gimnastică și la alte sporturi. Alături de sportivi mai puțin cunoscuți, la festival vor fi prezenți și o serie de mari performeri invitați special de Comitetul Internațional de Pregătire. Firește, pregătirile renumiților sportivi invitați la Helsinki au început cu mult în urmă. Onoarea de a concura în cadrul întrecerilor sportive ale festi-

valului trebuie răsplătită cu performanțe corespunzătoare.

„În planul meu de pregătire pe acest an — ne spunea tinăra noastră campioană olimpică și recordmană mondială la săritura în înălțime, Iolanda Balaș — mi-am prevăzut ca în jurul datei festivalului să fiu în formă bună. Vreau să cîștesc cum se cuvine sărbătoarea tineretului de la Helsinki. Dar încă numai rezultatele contează într-o astfel de ocazie? Pe mine, ca și pe ceilalți tineri care au mai participat la festival, ne leagă amintiri și prietenii dintre cele mai trainice încheiate pe terenul de sport, la un spectacol, pe stradă“.

Delegația sportivă a țării noastre cuprinde echipe și sportivi care vor concura la volei, lupte, atletism, natație, gimnastică etc.

La volei-feminin, echipa este formată din jucătoare care în majoritatea lor activează în formații fruntașe. Atletismul românesc va fi reprezentat de tineri talentați ce s-au evidențiat în ultimul an cu ocazia unor concursuri importante. De remarcat că, la invitația organizatorilor, pe stadionul din Helsinki vor concura atlete și atleți de frunte din țara noastră. Este vorba de Iolanda Balaș (la înălțime), Maria Diță-Diaconescu (la aruncarea suliței), Florica

Grecescu (la 800 m) și Zoltan Vamoș (la 1 500 m). Gimnastele Sonia Iovan și Emilia Liță și gimnastul Frederic Orendi au fost, de asemenea, invitați să participe la întrecerea tinerilor gimnaști din toată lumea. Cu multă conștiințiozitate s-au antrenat și înotătorii noștri. Bazinul de la strandul „Tineretului“ a fost străbătut de zece și sute de ori de „brasiste“, de „delfiniști“ și de ceilalți înotători. Printre cei mai tineri sportivi români care vor pleca la Helsinki sînt cei de la tenis de masă. Federația de specialitate s-a fixat asupra unor echipe de juniori și junioare.

Halterele și luptele clasice din țara noastră vor avea și ele reprezentanți la Helsinki. Tinerii selecționați pentru aceasta împletesc armonios pregătirea lor tehnică cu dîrzenia și dorința de afirmare.

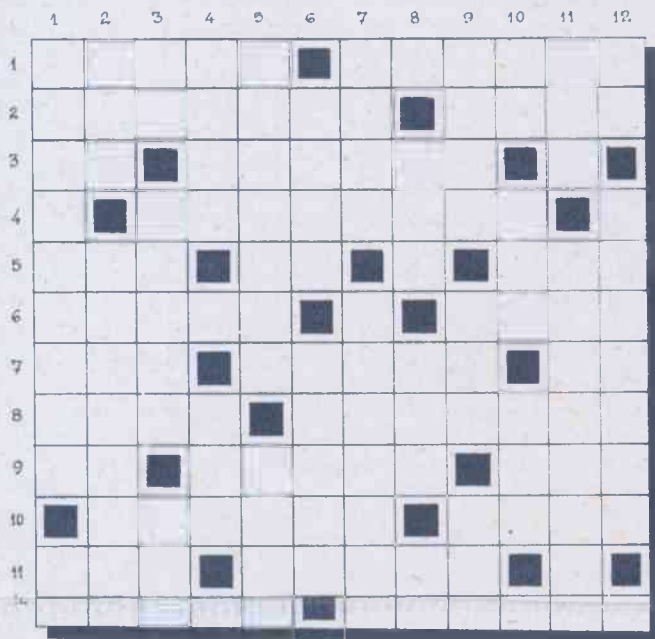
Că la actualul Festival Mondial al Tineretului și Studenților se vor înregistra o seamă de rezultate valoroase nu-i exclus! Totdeauna astfel de prilejuri au însemnat noi recorduri de răsunet, tinerii sportivi depunînd toată strădania pentru a da o cifră mai mare strălucire întrecerilor sportive ale festivalului.

Pentru acum, la Helsinki, urăm tuturor tinerilor sportivi succes!

JOCURI DISTRACTIVE

Pentru pace și prietenie

ORIZONTAL: 1) Orașul în care a avut loc, în vara anului 1947, primul Festival Mondial al Tineretului și Studenților... — ... și orașul în care, în noiembrie 1945, a luat naștere F.M.T.D.; 2) Sub regimul burghezo-moșie-

resc deținea un trist record în ce privește analfabetismul, astăzi cultura sa înfloritoare deține un loc de frunte în lume — Se organizează vara la strânsul recoltei (pl.); 3) Pronume — Oraș în care s-a desfășurat, în anul 1951,

cel de-al III-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților; 4) În această capitală a unei țări vecine și prietene s-a ținut în anul 1955 cel de-al V-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților; 5) Localitate în R.P. Chineză — În soare! — Ecou (arh.); 6) Substanță chimică (pl.) — Adesea; 7) Naș — Daruri — În salcie! 8) Orașel în India — Pictor spaniol care a schițat figura lui Gagarin grefată pe porumbelul păcii, cu ocazia zborului istoric al primului om în Cosmos; 9) Este... de două ori! — Autorul poeziei „Despre prietenii mei” — În festival! 10) Omul este din ce în ce mai stăpîn pe forțele ei — ... Cassian, autoarea cîntecului „Prietenie”; 11) Tie — A compus cantata „Sub soarele păcii”, „Suita tinerească pentru pian” și cîntecul „Tineret muncitor”; 12) A compus „Marșul studenților”, pe versuri de Vlaicu Birna — „Cîntăm tinerețea” este una din compozițiile sale.

VERTICAL: 1) Unul din semnele sub care se desfășoară festivalurile mondiale ale tineretului

și studenților — Idem; 2) Oleg Koșevoi din opera „Tinăra gardă” de Meitus — Studiul e ocupația ei principală; 3) Înainte de amiază! — Orașul în care a avut loc, în anul 1959, cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, cu participarea a 18 000 de tineri din 112 țări — Riu în Franța; 4) Localitate în Italia — Natură fără sfîrșit... 5) Barometru — Volănaș (fem.); 6) Riu și orașel în U.R.S.S. — Iese de sub tipar; 7) Compozitor francez (1823—1892) — Însuflețire; 8) A se arăta — Florica... în familie — Ere! 9) Din refrenul cîntecelor de leagăn — Aceea — Personaj din comedia „D-ale carnavalului” de I.L. Caragiale; 10) Doctor — Cîntăreț antic — A cunoaște; 11) Veselie — Oraș în care va avea loc în iulie-august 1962 cel de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie; 12) Posezi — Oraș iubit în care a avut loc în anul 1957 cel de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, cu participarea tinerilor din 131 de țări.

DEZLEGAREA JOCULUI DIN NUMĂRUL TRECUT „FESTIVAL 1962”

Orizontal: 1) Helsinki — Vapor; 2) Onoare — Moscova; 3) Rt — Latină — Oraș; 4) Aulă — Et — Cort; 5) Zi — Idei — Adus; 6) Vitale — Măsurat; 7) Iarna — Păreri; 8) Asia — Aa — Gn; 9) Tm — Discuta — Are; 10) Cîntec — Bazar; 11) Forță — Festive; 12) Tip — Istet — Ut; 13) Alianță — In — Aru; 14) Imita — Cultural.

Vertical: 1) Hora — Viata — Tai; 2) Entuziasm — Film; 3) Lo — Litri — Copii; 4) Sală — Anadlr — At; 5) Ira — Ila — Intona; 6) Netede — Asta; 7) Ite — Pace — Iac; 8) Imn — Ima — U.C.F.S.; 9) Oac — Arat — Etil; 10) Vs — Oase — Absent; 11) Acorduri — Att; 12) Porturi — Azi — Ar; 13) Ova — Sa — Gravura; 14) Rasă — Tineretului.

P R O D U C :

— Carbură de siliciu neagră cu un conținut de 93—97% SiC și cu mărimea granulelor cuprinsă între 2 000 și 80 de microni, care se folosește la fabricarea pietrelor

de polizor sau sub formă de praf pentru șlefuirea diferitelor piese metalice.

— Electrocorindon normal cu un conținut de 92—95% Al₂O₃ și

cu mărimea granulelor între 2 000 și 80 de microni, care se folosește la fabricarea pietrelor de polizor, la produse refractare și la șlefuirea unor piese metalice.

— Pietre de polizor cu liant ceramic și de bachelită, destinate a fi folosite la prelucrarea mecanică a materialelor, care după domeniul de utilizare sînt de diferite forme, tipuri, mărimi și caracteristici. După formă: pietre cilindrice plane, pietre conice plane, pietre taler, pietre oale, pietre cilindrice cu scobituri, pietre cilindrice cu degajare, pietre bitronconice etc.; după duritate: pietre cu duritate moale, mijlocie, tare și foarte tare; după dimensiuni: pietre cu diametrul exterior de la 8 la 900 mm, cu diametrul interior de la 3 la 305 mm și înălțimea de la 6 la 200 mm; după viteza periferică: pînă la 35 m/sec. Se pot folosi și în cazul pietrelor cu liant de bachelită etc.

— Electrozi și nipluri de cărbune grafitate pentru cuptoarele electrice cu arc din oțelării. Se fabrică electrozi cu diametrul de 75—350 mm și cu lungimea de 1 000—1 500 mm.

PRIN DELTA DUNĂRII*

În al său „Tablou geografic“, Geo Bogza scrie, referindu-se la Dunăre: „Intrată pe pământurile țării noastre ca printr-un monumental arc de triumf, prin Defileul Cazanelor, Dunărea o părăsește prin uriașul, somptuosul, mirificul evantai al Deltei“. Dar care turist, călătorind prin Delta bătrînului fluviu, nu rămîne încîntat, extaziat chiar de minunăția peisajelor ce le întîlnește la tot pasul, de varietatea și multitudinea păsărilor și animalelor, a peștilor și vegetației specifice acestor locuri. „Frumoasa necunoscută“ — cum era denumită Delta Dunării — este tot mai mult vizitată de turiști din țară și de peste hotare, devenind un important punct de atracție.

Din numeroasele-i „poteci“ de ape, pe care mergînd poți admira (parțial, firește) frumusețea Deltei, vom menționa aici doar cîteva.

1. Cel mai nordic traseu în Deltă este Tulcea-Chilia. Vaporul străbate canalul cu cel mai mare debit de apă din brațele (3 la număr) ale Dunării la vărsare: 67%. Satele, destul de rare, au o lungime de 7—8 km, fapt explicat de îngustimea grindurilor pe care locuitorii pot să-și facă locuințele. Sate mai importante: Pardina — unde se află un centru de recoltare a stufului; Tatanir — avînd o mare cherhana și, în apropiere, o cabană pescărească; Chilia Veche — localitatea cea mai mare din interiorul Deltei. Originea acestei așezări se pierde în antichitate; Periprava — sat tipic pescăresc, cu multe canale umbrite de sălcii; Letea — al cărei nume este legat de pădurea din apropiere, unde cresc specii diferite de arbori (stejar, plop, frasin, salcie etc.), dar și plante agățătoare, toate dînd un aspect de vegetație tropicală.

2. Drumul de la Tulcea la Sulina împarte în două suprafața Deltei. Excursia pe acest traseu are caracteristicile ei. Chiar de la plecare, pe brațul Tulcea spre Ceatal, orașul poate fi cuprins în întregime cu privirea, vasul plutind peste una dintre marile adîncimi ale Deltei (30 de metri sub nivelul Mării Negre). Ceatalul Sf. Gheorghe — punct important pentru navigație — este locul unde Dunărea își bifurcă apele pe brațul Sf. Gheorghe (la dreapta) și brațul Sulina (la stînga).

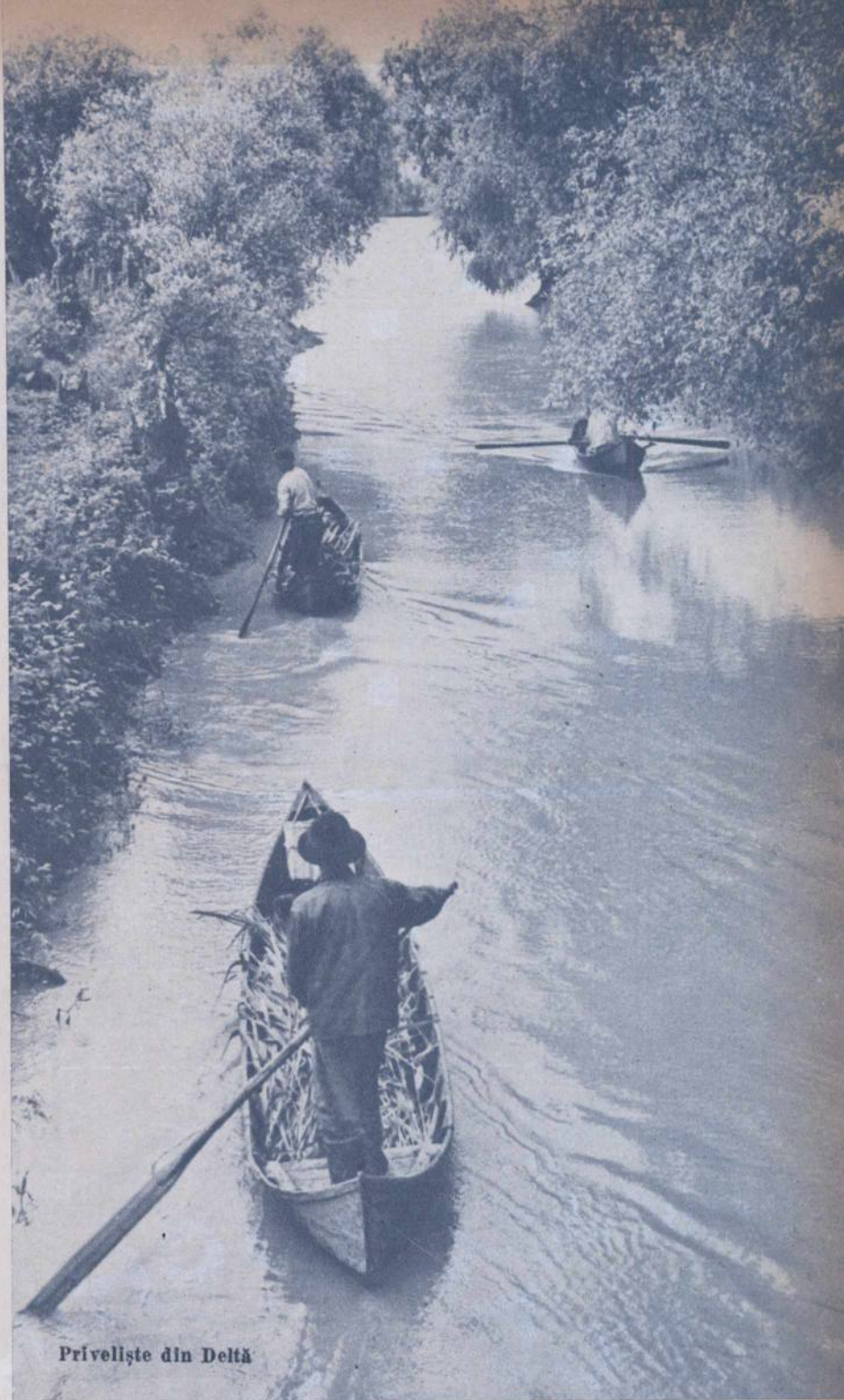
Pornind pe canalul Sulina, întîlnim numeroase vapoare romînești și străine. Este firesc. Drum principal de navigație pe Dunăre, canalul Sulina a devenit o adevărată șosea largă și spațioasă — pe apele marelui fluviu. Știați că stuful își are aci, în Deltă, o... capitală? Aceasta este la Maliuc, localitate situată în apropierea Milei 25. Laboratoare, blocuri de locuințe, cantină, cinematograful, dispensar medical sînt numai cîteva din construcțiile ridicate în ultima vreme la Maliuc, unde funcționează și o stațiune experimentală pentru cercetări stuficole.

Crișanul este locul unde drumurile Deltei se încrucișează. De la Crișan la Sulina, cale de circa 25 de kilometri, nu se mai află nici o așezare omenească. Spre vărsare, numărul milelor descreește. Sulina, oraș important al Deltei și al navigației fluviale și maritime, este așezat la vărsarea apelor Dunării în mare. Oraș cu veche tradiție, Sulina are astăzi construcții frumoase, străzi drepte, o viață nouă.

* Toate căile de acces în Deltă, cu descrierea lor amănunțită, sînt cuprinse în lucrarea „Delta Dunării și Razelmul“ de Eugen Panighianț, apărută în Editura Uniunii de cultură fizică și sport.

Excursie muncitorească în Deltă. Locurile frumoase trezesc curiozitatea, și personalul navei este un bun cunoscător al locurilor →

Pe vapor unii fac plajă, alții citesc sau (dacă au talent) iau o amintire cu creionul pe hîrtie ↓

Priveliște din Deltă

AL VIII-lea FESTIVAL MONDIAL AL TINERETULUI ȘI STUDENȚILOR

În timpul celui de-al VIII-lea Festival va fi deschisă la Helsinki o expoziție de desene ale copiilor. Expoziția va cuprinde lucrări care înfățișează imagini ale luptei popoarelor pentru pace, chipuri și întâmplări din viața contemporană în diferite țări ale lumii.

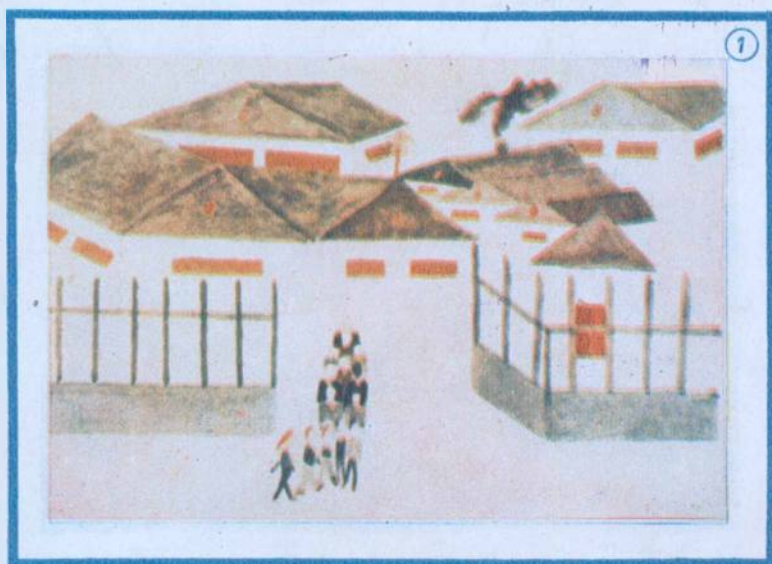
Seleționarea lucrărilor pentru expoziție s-a făcut în fiecare țară în cadrul unor concursuri naționale. La aceste concursuri au participat copii până la vârsta de 15 ani, împărțiți în trei grupe: a) sub 7 ani, b) sub 11 ani și c) sub 15 ani. Celor mai bune lucrări, selecționate pentru Expoziția Internațională de la Helsinki, li se vor atribui următoarele premii: 5 medalii de aur, 15 premii I, diplome și cca. 200 de premii speciale.

Cele trei reproduceri în culori de pe coperta noastră reprezintă lucrări selecționate din R.P. Română pentru a fi expuse la Expoziția Internațională de desene ale copiilor de la Helsinki.

1. „În vizită la fabrica de șlefuit piatră” de Lucian Burghilea, clasa a III-a, Școala elementară nr. 171 „Petre Ispirescu”-București.

2. „Înscrierea în G.A.C.” de Gheorghe Toth, clasa a V-a, Școala pedagogică Oradea.

3. „Prietenie” de Horia Cristescu, clasa a II-a, Școala medie Clmpeți, regiunea Cluj.

Expoziția internațională de desene ale copiilor